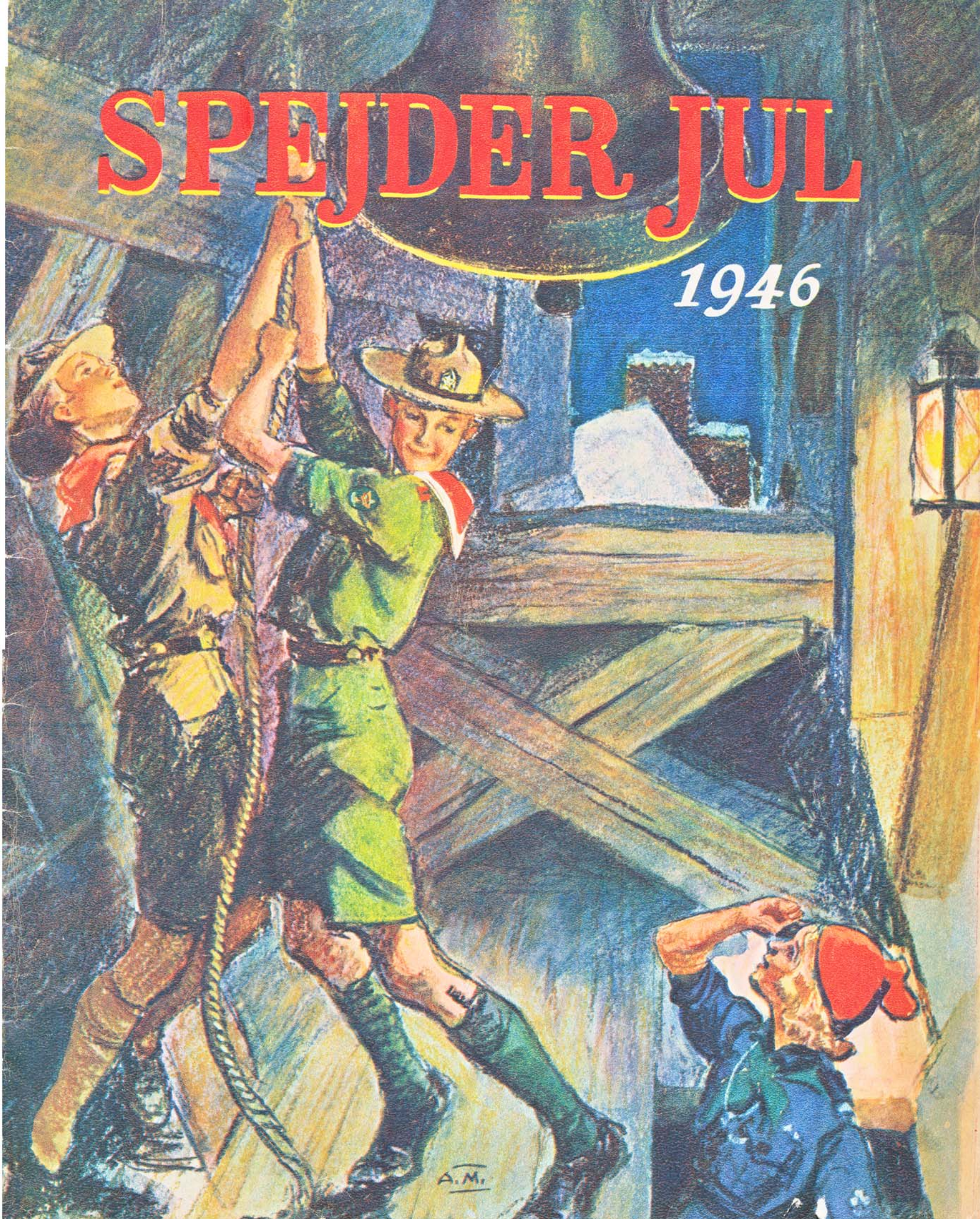

SPEJDER JUL

1946

A.M.

Indhold:

Den store Glæde. Af H. Møller Gasmann.

Brahetrolleborg - Senderborg - Ermelunden. Korpslejrernes Lejrchefer har Ordet.

Det afgørende Maal. Af A. E. Southon. Illustreret af Aage Gotved.

Røde Ivan. Af Jørgen Vibe. Illustreret af Aage Gotved.

Julenat. Engelsk Julevis fra det 15. Aarhundrede.

Fem Verdensjamboreer. I Tekst og Billeder ved E. Th. Bjørn.

Robin Hood og Palmatoke. Af L. Ludvigsen. Illustreret af Aage Gotved.

Jeg vilde gerne være Gøngehøvding.

Af Annesofie Hermann. Illustreret af Thora Lund.

Verdens største Cross-Country-Løb. En Peter Svendsen-Historie.

Af Strix-Bubo. Illustreret af Leo Fredsbjerg.

Ulvehyl paa mange Sprog. Ved Børge Dybmose.

Buller og Knas. Viljen var god nok!

Tegnet og fortalt af Holger Phillipsen.

★

Forsidetegning af Axel Mathiesen.

Farvefotografierne paa 2. og 3. Omslagside af John Nielsen.

Redigeret af Gunnar Ipsen.

Udgivet af

Det Danske Spejderkorps

Det Danske Pigespejderkorps

KFUM-Spejderne i Danmark

PRIS 1 KRONE

Trykt i Det Berlingske Bogtrykkeri, København

1946

D E N S T O R E G L Æ D E

Af H. Møller Gasmann

JULEN har en underlig Magt over vore Hjerter og Tanker. Selv om man aldrig føler Trang til at gaa i Kirke, saa er det næsten en Selvfølge, at i Julen maa man gaa i Kirke. Og selvom vi gaar i Kirke Søndag efter Søndag, saa har Julegudstjenesterne en egen Magt over os.

Hvad kan det komme af? Jeg tror, at det kommer af, at vi alle føler og forstaar, at i Julebudskabet staar vi overfor: *Den store Glæde* — den Glæde som overgaar al anden Glæde, den Glæde, som varer selv, naar al anden Glæde forsvinder.

Og hvad er saa det for en Glæde? Nogen vil svare: Det er Glæden over, at *en Frelser er os født*. Og selvfølgelig var det Svar det rigtigste. Men der er mange, som ikke har forstaaet, at de trænger til en Frelser — og dette gælder nok svært mange unge. Ja, har du, som læser dette, følt, at du er en fortabt Synder, som ikke kan klare dig selv og derfor trænger til en Frelser? Jeg er ikke sikker paa det — og dog er du hjertelig glad i Julen — ikke sandt? Hvad er det da, som gør dig saa glad i Julen? Jeg gad vide, om det ikke er dette, at i Julebudskabet mærkes det stærkere end ellers, at *Gud er vor Far*. Han er ikke først og fremmest den strenge og retfærdige og hellige Gud, som hader Synden og straffer Synderen, men han er *Kærlighedens Gud*.

Summen af al Kærlighed, den som ikke skyr noget Offer for at faa os til at tro paa Gud som Kærlighed. Ellers kan vi nok ofte være bange for Gud — og med god Grund — men i Julen der møder vi ham som vor Far, der staar med udbredte Arme for at tage os til sit Hjerte og lade os føle, hvor varmt det slaar for den bange Synder. Og det er Glæden over al Glæde, at vi tør tro at *Gud er vor Far*, som vi trygt kan gaa til, ikke bare naar vi har opført os nogenlunde godt, saa vi ikke føler os saa skyldbetyngede, men endnu mere og bedre, at vi kan gaa til ham uden Frygt, naar vi har handlet ilde, ja saadan at »Synderen skjalv for den hellige Dommer«, saa vi gaar og er ulykkelige, fordi vi føler, at vi ikke kan faa Fred, før vi faar gjort op med Gud. *Da* er det, at det Budskab, som Julen bringer, faar sin herlige Me-

ning for os: »Gud er nu ikke længere vred, det kan vi deraf vide, at han har sendt sin Søn herved for Verdens Synd at lide« ja, ikke bare for *Verdens* Synd, men for *min*. Naar det gaar op for mig, at Gud er som en Far, ja, *meget bedre end* en jordisk Far, at gaa til — ja, da holder den store Glæde Indtog i mit Hjerte.

Det er denne store Glæde, som Julen gerne vil bringe os, og det er, fordi vi føler, at dette er Julens Mening, at vi er saa glade i Julen. Maatte vi i denne Jul blive fyldt af denne Glæde og maatte den saa følge os hele Livet fremover.

22.000 SPEJDERE I KORPSLEJR

Sønderborg - Brahetrolleborg - Ermelunden 1946

De grønnes Lejrchef,
Sognepræst Vilh.
Kolthoff Nielsen
siger om
Sønderborglejren

*Vi svinger Bulehatten og
jubler et Hurra,
for Mandag Klokken atten,
saa dutter vi herfra!*

SAADAN begyndte Korpslejrnsangen om Sønderborg. Begejstring var der lige fra første Færd, og Begejstring helt igennem, for vi fik en fantastisk god Lejr. Jeg skal forsøge at give et Par Glimt derfra.

Tiende Juli. Straalende Sol og frisk Blæst. Fra alle Kanter af den 76 Tdr. Land store Lejrplads kommer de, Division efter Division. Over ti Tusinde Spejdere staar opmarcheret. En Faneborg paa 400 Fane føres ind. Et pragtfuldt Syn. Guldhorntet ankommer efter sin Tur Danmark rundt, sidste Stafet blæser paa det, og Budskabet læses op. Kort efter toner Kirkeklokken fra Klokkestabelen paa Bakken for første Gang, idet vi tavse mindes de Kammerater, der satte Livet til for vor Frihed. Senere skal den bruges ved en Spejderkammerats Missionskirke i Indien. Flaget gaar til Top. Eventyret er begyndt.

Elfte Juli. I Dybbøls Skanser hører vi Tale om danske Mænds Kamp for deres Land og Kald til selv at øve Daad. Ja, *tro mod mit Fædreland!* Og finske Spejdere strør finsk Muld paa dansk Kriegergrav. Dybbøl Mølle, Broager Land, Sønderborg Slot, Kammerater fra andre Lande, — danske Spejders Rigdom.

Tolvte Juli. Kampen om Danmarks Undergrund. Ingen Points i Øvelsen, men »Penge« i Stedet. Mystiske Pulvere og Lyssignaler, Sortbørshandel og Politiindgreb — og alt Led i en hypermoderne og spændende Øvelse over Størstedelen af Als. Trætte Ben, javel, — men en Oplevelse rigere.

Fjortende Juli. Morgenaltergang i Skovkirken, mens Fugle sang Guds Pris. Senere Gudstjeneste for alle ti Tusinde og Prædiken af Sønderjyllands Biskop Noach, en Tale, der stillede os virkelige Spørgsmaal. Tusinder af Besøgende til Opvisning og Konkurrencer og Lejrbaal, — og en kæmpemæssig Regnbyge!

Sekstende Juli. Oppudsning over hele Lejren. Kronprinsen kom, saa — og besejrede os. Glad modtog Hans kongelige Højhed Guldhornsgaven. Vi følte Fællesskab og Højtid og Glæde.

Alle de andre Dage. Morgentravlhed — og Stilhed over hele Lejren, naar Kirkeklokken ringede til Bibeltime. Oplevelse af Spejderbroderskab med Ind- og Udland. Haarde Konkurrencer og muntre Lejrbaal og vidunderlig Natur. Kort sagt: En vidunderlig Spejderoplevelse, der kaldte os til Troskab mod Gud og vort Fædreland.

Saadan var Sønderborg.

Chefen for de blaa Piger, Fru Hanna Holmblad Lund var Lejrchef i Brahetrolleborg-Lejren:

Chefen (tv.) og Souschefen, Frk. Märta Stjernswärd.

SAA snart der igen er Fred, skal vi have Korpslejr! — Denne Sætning opmuntrede os tit i Besættelsens lange, mørke Aar, saa det var en Lejr, vi længe havde set hen til, der blev til Virkelighed i Juli 1946.

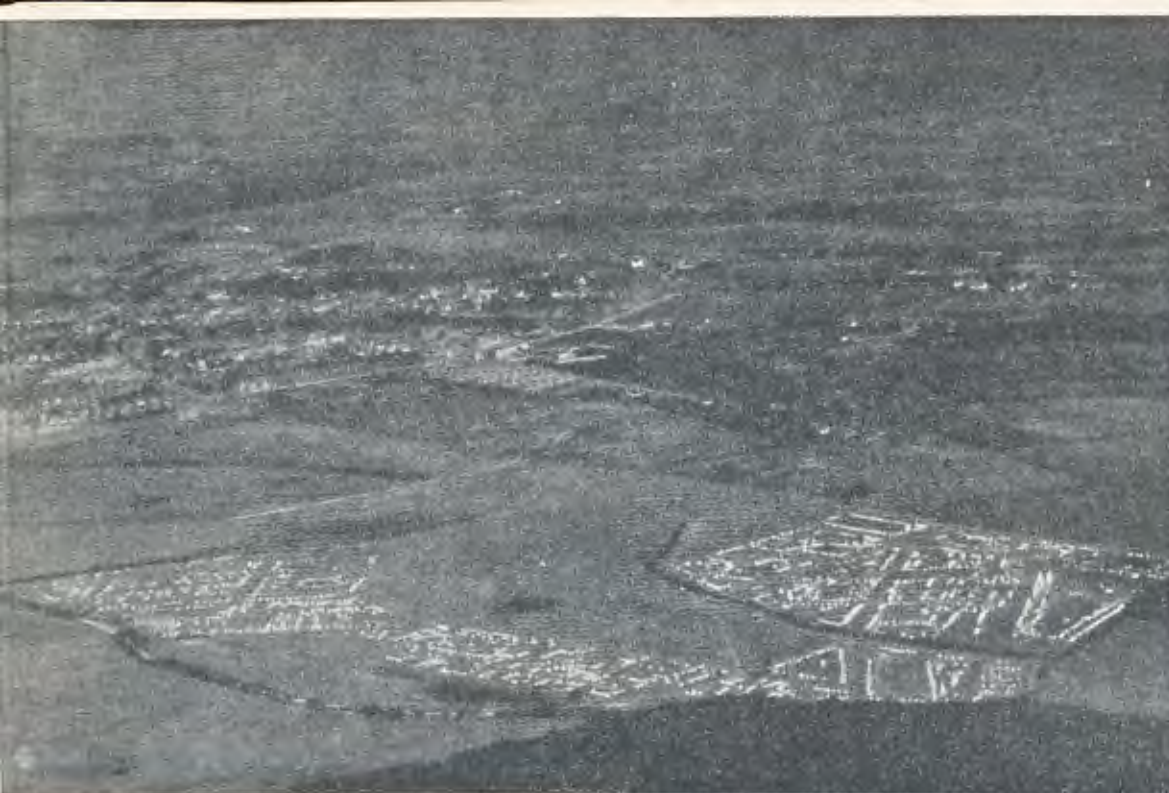
Hvor Lejren skulde ligge, var vi ikke i Tvivl om, for Lensgrevinde Reventlow, Brahetrolleborg, der har været Korpsets gæstfrie Lejrværtinde gennem 25 Aar, havde tilbudt os en stor Mark ved Slotsparken. Selv om der kun kan være 4000 paa den, foretrak vi at begrænse Deltagelsen, fordi Stedet bød saa mange Fordele.

For det første giver det en Lejr et ganske særligt Præg, naar den bliver saa hjerteligt modtaget, som vi blaa Pigespejdere blev det paa Brahetrolleborg. Dernæst ligger den midt i Danmark, 10 km Nord for Faaborg, i det smukke sydfynske Landskab.

Noget af det første, vi sikrede os, var Træ, og i Efter sommeren 1945 var vi med Skovrideren rundt i Brahe-

Kronprins Frederik var Protektor for KFUM-Spejdernes Korpslejr.

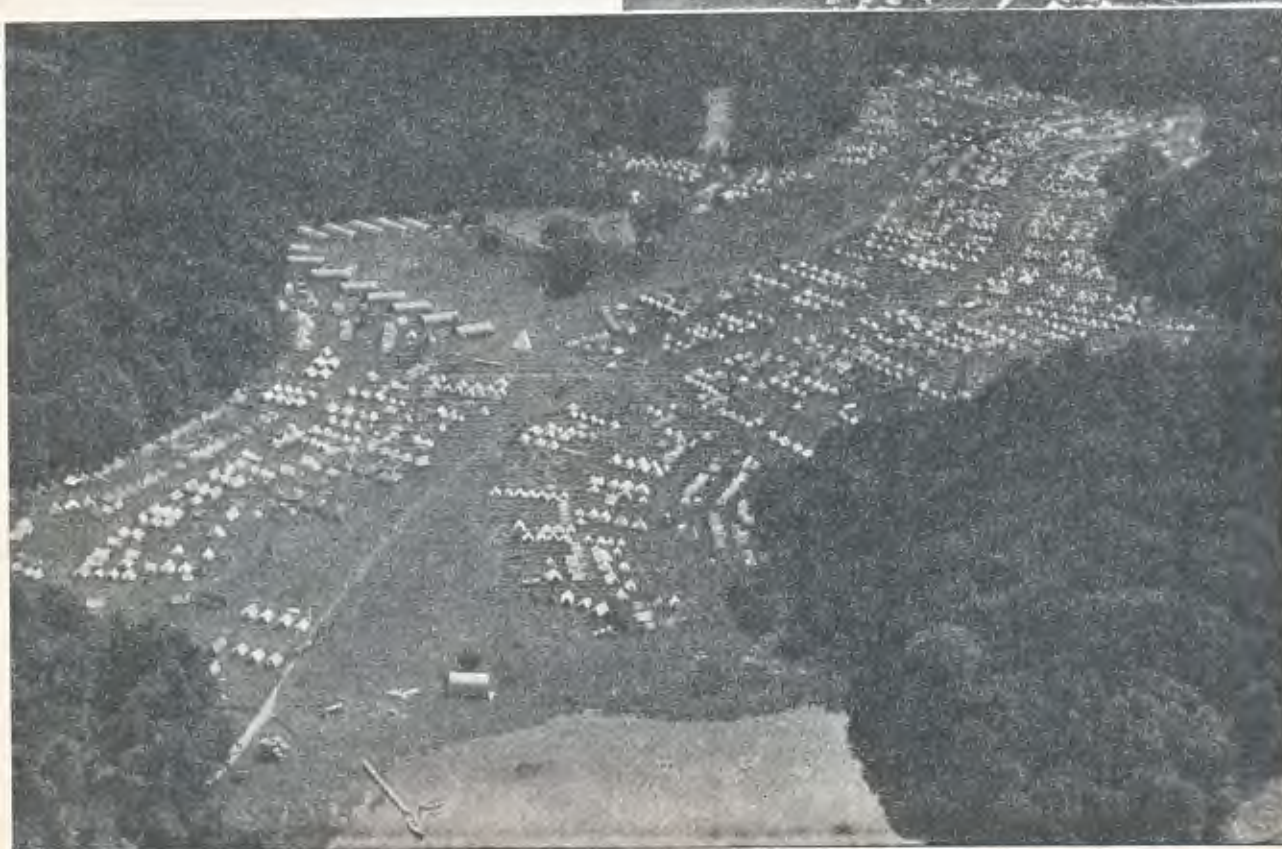

Sønderborglejren.

Set fra Luften

Brahetrolleborg-
Lejren.

Ermelundslejren.

trolleborgs store Skove for at se paa, hvad der kunde fældes til Lejrarbejder og Brænde. I regnvaade Efteraarsdage vandrede vi Lejrterrænet igennem med Bestyrer Mourier og drøftede Tilførselsforhold til Lejren, Halm-, Vand- og Mælkespørgsmaalet; og vi bestilte en 4 Tdr. Land stor Mark lagt ud med Kartofler i Lejrens Nærhed, saaledes at vi selv kunde hente nyopgravede Kartofler hver Dag i Lejrperioden.

Ved Nørresø fandt vi Plads til Brusebad og Solbad. Paa Korinth Kro lejedes den store Sal til Sygestue, og i den gæst-

fri, rummelige Præstegaards Konfirmandstue fandt vi en ideel Plads til en Børnekoloni for mindre Børn, hvis Spejdermødre var afskaaret fra at deltage i Lejren, hvis de ikke kunde faa Børnene anbragt. 20 smaa Purke mellem 3 og 8 Aar fik her en dejlig Ferie under Blaamejseføres Ledelse.

Se, dette var i meget store Træk Rammerne for Lejren, men hvordan blev disse Rammer saa udfyldt? Et Lejrudvalg

var nedsat, og hvert af Medlemmerne paatog sig sit Job. En ordnede alt vedrørende Maden, beregnede, talte og forberedte Faaborg Bys Handlende paa store Indkøb. En anden sled Ministeriets Trapper for at faa Faarhus-lejrens Fanger til at væve Halmmaatter til Latriner og Vaskepladser, en tredje lavede Tegninger til de forskellige Barakker og traf Aftaler med Haandværkerne, en fjerde ordnede alt vedrørende Transport o. s. v., o. s. v.

Til Korpslejren knytter sig iflg. gammel Tradition en Turnering om Kongepokalen, og i tre Dage forud for Lejren kæmpede 48 Hold, som i Forvejen var udtaget ved Divisionsturneringer, bravt om den store Ære at kunne hjemføre Kongepokalen. Efter mange Strabadser kunde III Odense hjemføre Pokalen, og de Slagelse- og Lyngbyspejdere kom fint ind som Nr. 2 og 3.

Saa oprandt da Korpslejrens store Eventyr. Vejrguderne var os naadige, kun en enkelt Nats Regn afbrød 10 solfyldte Dage med muntret LejrLiv, festlige Parader, godt Humør, Kammeratskabsdag, Troppens Dag, Fritidsbeskæftigelser paa Parkens store Plæner, Patruljeløb, Badning, Sportskampe og meget andet. 250 Pige-spejdere fra andre Lande satte ogsaa deres Præg paa Lejrens brogede Liv. Ved Lejrbaalet paa den smukke Lejrbaalsplads i Parken sad vi paa en stor Skraaning, ved hvis Fod Baalet var tændt, og med Søen, Plænerne og Slottet som Baggrund.

Parken maatte vi bruge saa meget, vi vilde. Der var altid skyggefulde Pladser at finde og gode »Auditorier« til Instruktioner og Foredrag. Den smukke, gamle Slotskirke var aaben hver Formiddag, og Korpsets gode Ven, Pastor Rasmussen, talte til os ud fra Spejderloven og ledede Salmesangen. Den stille Time samlede Dag for Dag Spejdere i større og større Antal.

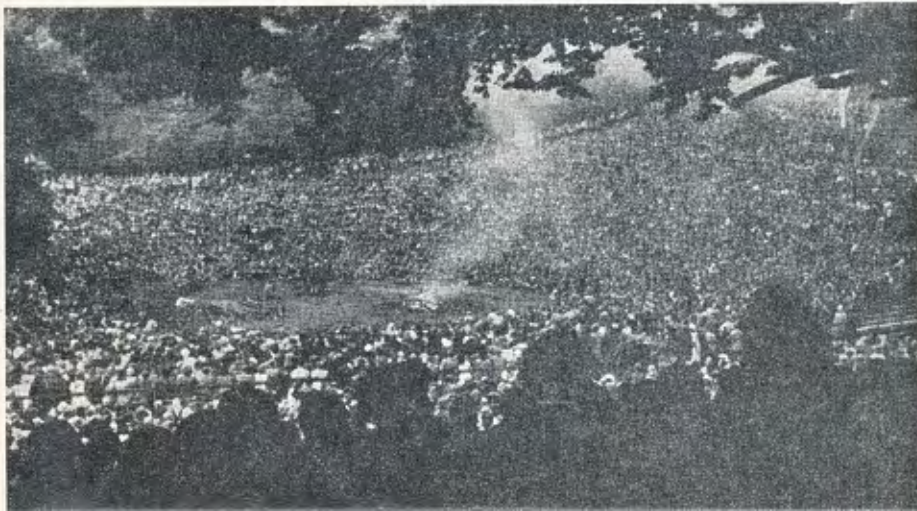
Korpslejren paa Brahetrolleborg var ikke de store Sensationers Lejr, men en Lejr, hvor alle fik Tid til at nyde Lejrlivet og til at dyrke Kammeratskabet og lære hinanden at kende, — og det var det, vi trængte til.

Naar jeg tænker tilbage, bliver det, jeg særligt husker fra denne Lejr, alle de mange Smil og glade Ansigter. Det var en stor Oplevelse at faa Lov til at være Lejrchef for en Lejr, der blev baaret af en saa smittende Arbejdsglæde, hvor hver fyldte sin Plads, og hvor Sammenhold og god Vilje jævned alle Vanskeligheder.

Lejrens Kendingsmelodi nynner vi nu tit hjemme i Hverdagen, og Ordene følger med, selv om Solen ikke altid skinner:

*Vi tror, vi vid're vinder,
om vi kan sammen staa.
Her vandrer frem i Sommersol
Danmarks glade blaa.*

Til Lejrbaal i Ulvedalene.

De gules Lejrchef Dir. Erik Østergaard fortæller om Ermelundslejren:

NEJ, vi skal aldrig, aldrig glemme den — Ermelund, vi ses igen — saaledes sluttede *Korpslejrnsangen*, og med disse Ord drog vi hver til sit, ladet med Energi og Humør efter Sommerens store og inspirerende Eventyr: Korpslejren paa den historiske Ermelundsslette, den Korpslejr, som jeg her i

faa Linier skal forsøge at give et Indtryk af.

Vi staar paa Paradepladsen. Solen lyser over den grønne Skov, over den høje, græsklædte Bakke og over de endeløse, snorlige Rækker af Spejdere, der staar opstillet ved Bakkens Fod. Prins Knud har netop erklæret Lejren for aabnet, de 300 Faner sænkes, og langsomt glider Dannebrog til Tops overst paa Bakken. — Saaledes indledes Lørdag den 27. Juli vor Korpslejr, som vi har set hen til i 11 lange Aar. Og under Sang og Spil marcherede vi tilbage til den dejlige Ermelundsslette, der i Gaar var grøn, men i Dag blev hvid.

Jeg staar oppe i Udsigtstaarnet nær Baden Powells Plads, hvor ti udenlandske Flag i Kreds omkring et vældigt Dannebrog flag fortæller, hvilke Lande der gæster os. Mon vi ikke kan se alle de udenlandske Lejre heroppefra? Lige neden for Taarnet tiltrækker *Marokkanerne* sig Opmærksomheden. Længere borte, bag — danske — Indianerlejre og Zulunegerhytter kan jeg se *Finnernes* store Militærtelte og deres høje, flotte Portal, og der bagved *Czekoslovakkernes* smaa firkanterede Telte med Trærammer forneden og *Svenskernes* mere hjemligt udseende Lejr, og endelig derovre har vi Lejren med de 100 *Sydslavere*, som vi regner for vore egne. Til den anden Side ligger *Hollændernes*, *Englændernes*, de faatallige *Islændinges* Lejr og *Franskmændenes* sjove, smaa Telte, og deroppe paa Bakken den store *norske* Lejr med Spejdergutternes Motto over Portalen: »Frem — opp«. — Men det allerbedste var alligevel, at det var lykkedes for mange Trope selv at invitere udenlandske Spejdere her til Lejren, flere Steder hele Frændetroppen, andre Steder enkelte Spejdere, der blev puttet ind i danske Patruljer.

Det er stille Nat. Regnen falder i tunge Dryp fra Træernes Blade. Fjernt hører Indianerne Larmen fra Blegansigternes »Ildhest«, der nærmer sig. Det gungrer i Skinnerne, Lokomotivets Lyskegle skærer igennem Mørket, og nu standser Toget med et Ryk foran Barrikaden. Et Øjebliks Dødsstillehed. Saa skærer Rødhudernes blodstørstige Skrig gennem Natten. Toget stormes, og Striden raser. Men modige Soldater faar under svære Kampe fjernet Barrikaden, det aftalte Signal lyder fra Lokomotivet, og under Hurraraab fra General Thorntons Regeringstropper fortsætter Toget med de uerstættelige Ammunitionskasser — Indianernes Togattentat er mislykket. — Dette var en af de mange Begivenheder i den bevægede Nat, da Slangerupbanen fik sit Livs største Chok, da Guden »Ohibwa« blev røvet fra Offerlunden, da hestebetrukne Vogne med

(Forts. Side 20.)

RØDE IVAN

Af Jørgen Vibe . Illustreret af Aage Gotved

JESPER udstødte et Skrig, da Muren brasede sammen. Han holdt Hænderne for Ansigtet og vaklede tilbage, saa kastede han sig ned paa Kældergulvet og laa ganske stille.

Han kunde ikke tro andet, end at det var Bombemaskinerne, der kom en Gang til. Og denne Gang maatte det være tyske Bombeflyvere.

Saa var Krigen altsaa alligevel ikke forbi.

I korte Lynglimt passerede de sidste Dage Revy for hans indre Blik.

Først Budskabet om, at Krigen var sluttet. Gaderne, der fyldtes af Mennesker, som næsten ikke turde tro, at det var sandt. Han og Mor var ogsaa løbet ud.

Folk stod i Klynger paa Gaderne og snakkede i Munden paa hverandre. Jo, det var rigtigt. Den og den havde hørt Radioen sige det.

Saa kom der en løbende fra Torvet med nye Meddelelser. Tyskerne paa Bornholm vilde ikke overgive sig. Amtmanden havde forgæves forhandlet med den tyske Kommandant, der hysterisk paastod, at han havde sine hemmelige Ordre, som han vilde respektere.

Tyskerne vilde kæmpe til sidste Mand. Luftværns-skyts blev kørt frem. Dette var Alvor.

Jespers Tanker gik tilbage til den Dag, da han og Mor havde faaet Meddelelsen om, at det Skib, Far sejlede med, var blevet minesprængt. Alle var omkommet. Krigen havde stukket sit grinende Dødningsfjæs ind gennem Døren til det lille Hus, hvor Mor og hendes tolvaarige Søn sad ved Radioen og fulgte sidste Ronde i den store Kamp.

Løbesedlerne, som var blevet kastet ned fra de Maskiner, som Tyskerne skød paa. Ordre til Evakuering. Onkel Hans, der var kommet ind fra Landet, havde kørt Jesper og hans Mor ud til sin Gaard.

Den Morgen for nogle Dage siden, da de stod ved Gavlen der ude paa Landet og saa Bomberne regne ned over Rønne.

— Nu har vi heller ikke noget Hjem mere, havde Mor sagt. Hun havde ikke grædt, men bare knuget hans Haand. Hun havde saa tit sagt til ham, at Taarer hjalp ikke.

— Bare jeg dog var voksen, havde Jesper hvislet mellem de sammenbidte Tænder.

— Tyskerne tog vor Far, nu tager Russerne vort Hjem ... at det netop skulde blive Russerne ... Mor havde sagt det paa saadan en underlig Maade. Bittert, men alligevel med en sløv Ro, som slet ikke var hende.

Siden var Mor blevet underlig. Selv efter at der var blevet stille, efter at Tyskerne var drevet bort, havde hun ikke villet ind til deres gamle Hjem. Hun mente vel, at hun ikke kunde holde til at se Ødelæggelsen.

I Nat var Jesper gaaet til Byen. Han listede sig op af Sengen, da de andre var gaaet til Ro, og han var travet den femten Kilometer lange Tur.

Han havde en ganske bestemt Mening med sin natlige Ekspedition. Mor og Onkel havde talt om, at der i Kælderen derhjemme stod et Skrin — et Syskrin, Far en Gang havde givet hende. Det var, mens de endnu kun var forlovet. I det gemte hun Fars Breve. Det var det sidste Minde, hun havde om Far, havde hun sagt. Nu havde hun ogsaa mistet det.

Jesper var gaaet til sit Barndomshjem for at hente det Skrin.

Og han havde fundet sit Hjem som en Ruinhob sammen med Resten af den smalle Gade. I Lyset fra Stjernerne og den halve Maane havde Gaden virket underligt spøgelsesagtig — en Gade, som Krigens Le havde fejtet hen over. Man kunde tro, at det var en hærget By i Rusland eller Frankrig, men det var Danmark.

Da Vagtposten med det røde Armbind og Cigaretten med Pampundstykket drev ned ad Gaden, smuttede Jesper ind i den Ruinhob, der indtil for faa Dage siden havde været hans Hjem.

Der stod kun en Gavl, som var revnet fra øverst til nederst og saa ud som den kunde styrte, hvad Øjeblik det skulde være ...

Nu, da Jesper stod nede i Kælderen, var den faldet ...

Han løftede Hovedet og lyttede i Mørket. Der kom ikke mere. Det var altsaa ikke noget nyt Bombardement. Han vidste pludselig, at det maatte være Muren, der var styrtet.

Saa rejste han sig og gik frem mod Kældertrappen, som han for nogle Minutter siden var kommet ned ad.

Den var spærret helt af Brokker fra den nedstyrtede Mur. Det isne koldt ned ad Drengens Rygrad, men han tvang sig til at være rolig.

— Jeg kan vel faa ryddet det tilside, sagde han højt for at berolige sig selv. Men jeg vil ikke gaa, før jeg har fundet Skrinet. Det skal være herovre under Bordet i den store Trækuffert.

Han gik hen til Kufferten, som var dækket af et tykt Lag nedstyrtet Puds, som han maatte skrabe til Side, før han kunde aabne Laaget.

Med den Lommelygte, han havde taget med, lyste han ned i Kufferten.

Der laa Dynger af gamle Blade, som han hurtigt rev bort. Saa rakte han ned og tog Skrinet. Det var laaset.

I samme Nu skete der noget. Han fik et voldsomt Slag over Haanden, hørte Skrinet slaa mod det stenlagte Gulv — og tabte Lommelygten.

Han var kommet til at ryste, ikke af Angst, men fordi det, der havde slaaet ham over Haanden, var kommet saa pludselig ud af Mørket.

— Det maa være noget, der er faldet ned, sagde han højt og bøjede sig efter Lommelygten.

Men saa blev den tændt. Den lyste lige ind i Ansigtet paa ham. Først blændede den ham, men saa saa han, at han ikke var alene i Kælderen.

Overfor ham stod en Dreng paa hans egen Alder. Han holdt Lygten i sin solbrændte Haand. Og Skæret viste, at Drengen var i russisk Uniform: Vaabenfrakke, lange Støvler, som Bukserne var stukket ned i. Og paa Hovedet en Hue med den røde Stjerne. Under Huen

Ivans Næver fattede haardt om Jespers Haand.

strittede nogle ildrøde Tjavser af Haar frem.

— Hvem er du? spurgte Jesper uvilkaarlig paa sit eget Sprog.

— Røde Ivan! Den fremmede Dreng svarede i samme Sprog, kun de to Ord, og Russerdrengen saa helt forvirret ud over, at han havde sagt dem. Han kneb Munden haardt sammen med en Beslutsomhed, der ligesom skulde sige, at han ikke vilde sige mere.

Jesper huskede, at han havde hørt Tale om, at Russerne ogsaa havde haft et Par Drenge med. Her var en af dem. Men hvordan var han kommet her?

Røde Ivan maatte have forstaaet Spørgsmaalet i hans Blik, for nu smilede han pludselig. Han skiftede Lommelygten over i venstre Haand, mens han med den højre gravede ned i Bukselommen, hvorfra han drog et krøllet og ikke helt rent Stykke Papir, som han holdt op foran Næsen paa Jesper. Han lyste paa det med Lygten.

Jesper var lige ved at skrigte højt, for paa Papiret stod med underligt kantede Bogstaver — næsten som de var trykt — Adressen paa hans Barndomshjem.

Ivan pegede paa Papiret, og han bukkede sig ned og samlede Skrinet op til Jesper, som igen hurtigt stak det under Armen.

Han rakte Haanden ud og svingede Lyset fra Lommelygten over mod den spærrede Indgang. Han rystede paa Hovedet.

Røde Ivan smilede og gav ham Lygten, idet han med

Tegn lod ham forstaa, at nu skulde han rydde op, bare Jesper vilde lyse.

— Vi slipper ikke saa let ud, sagde Jesper. Jeg kom her ned for at hente Skrinet hjem til min Mor. Saa maa Muren være styrtet sammen. Da var du altsaa ogsaa hernede. Vi kan prøve paa at raabe, men ...

Jesper tav. Hvad kunde det nytte, at han forklarede Ivan noget paa sit eget Sprog? Drengen lod som han slet ikke hørte ham, saa Jesper fik den Opfattelse, at han ikke kunde andet Dansk end lige sit eget Navn.

Ivan sled som en lille Hest, men han arbejdede langsomt og forsigtigt. Sten for Sten vrikkede han løs og kastede dem tilbage i Kælderen.

Saa tog han Lygten fra Jesper igen. Han stillede den paa en lille Dynge Sten bag dem og gjorde Tegn til, at Jesper skulde hjælpe ham med at bryde Vej.

Jesper forstod ham og tog fat med. Det var haardt Arbejde, for hvert Øjeblik maatte de springe tilbage, fordi en Lavine af Sten raslede ned. Fik en af dem den over sig, vilde de blive maset.

En Gang maatte de staa længe stille og puste. Jesper tænkte paa, om de mon nu paa Gaarden havde opdaget, at han var borte. Hvad vilde de saa gøre? Nej, han vilde ikke tænke paa det — bare se at slippe ud.

Han sprang op ad de slibrige Kældertrappetrin, men Ivan tog fat i ham og rev ham tilbage. Han gik selv løs paa den sidste Hindring.

Pludselig maatte han være kommet igennem, for han raabte noget deroppe. Jesper kunde lige se hans Ben i de lange Støvler, naar han lyste op. Han greb Skrinet og rakte det gennem Skakten.

Ivans lille brune Næve, der blødte efter flere Skrammer som Jespers egne, tog om det. Næste Øjeblik kom Ivans Næve ned i Dybet igen. Den fattede haardt om Jespers Haand og trak til.

Jespers Knæ slog paa Vejen op mod nogle fremspringende Sten, han blev slaaet, saa han ømmede sig og et Øjeblik troede, at nu vilde Stenmassen klemme sammen over ham, alt vilde være forbi. Bare han kunde fortælle Ivan, hvor Skrinet skulde bringes hen.

Saa mærkede han den kolde Natteluft mod sine svedige Kinder. Han traadte haardt til, hørte noget rasle sammen, mærkede et Slag i Nakken. Alt blev sort om ham, men han syntes selv, at han, inden han blev helt borte i Mørket, fik raabt Navnet paa den Gaard, hvor hans Mor var ...

Jesper vaagnede op paa Sofaen i Onkel Hans Dagligstue. Han vilde løfte den ene Haand, den var tung som Bly, men han fik den da op til Hovedet og mærkede, at det var pakket ind i mange Forbindinger.

Det kørte saa underligt rundt i hans Hoved, og han lukkede Øjnene igen. Hvad var det altsammen for noget? Jo, han maatte have drømt, at han var i sin Mors Kælder, at en Mur styrtede sammen, at en Dreng i russisk Uniform havde hjulpet ham ud.

Der var en, der tog om hans Haand og kærtegnede den: — Lille Jesper. Det var ikke til at tage fejl af, at det var Mors Stemme. Han slog Øjnene op og saa hende sidde paa Sengekanten. Hendes Øjne var underligt blanke. Nu græd Mor.

— Du skal ikke græde, sagde Jesper og hørte, hvordan hans Stemme var underlig mat. Den kunde næsten ikke forme Ordene. — Jeg gik ind til Byen, jeg ... Skrinet.

Mors Blik vandrede over til Bordet, og Jesper fulgte det.

Der stod Skrinet, og mange Breve og Papirer var væltet ud af det og spredt paa Bordet. Saa havde han altsaa fundet det ... og lige indenfor Døren stod Ivan. Han havde taget Huen af, saa det røde Haar stod som en Glorie om hans Hoved. Han smilede.

— Hvad er der sket, Mor? spurgte Jesper.

— Det er næsten ikke til at tro, at det er sandt, svarede Mor. Det maa være Forsynet. Hør her. Jeg har en Broder — Kasper hedder han. Jeg har talt om ham ...

Det lysnede i Jespers Bevidsthed. Onkel Kasper, Mors Broder, der havde været Sømand og havde bosat sig i Udlandet. De hørte aldrig noget fra ham. Hvorfor talte Mor om ham?

Mor fortsatte: — Kasper bosatte sig i Rusland. Han har gjort Krigen mod Tyskland med. Han lever, han vilde skrive til os, men kunde ikke. Han gav sin Dreng Adressen med. Og Drengen gik efter den. Han kom til vort Hjem samme Nat som du. Han gemte sig i Kælderen, da han hørte dig komme, og ...

— Røde Ivan, stammede Jesper.

— Du sagde, hvor vi skulde hen, sagde Ivan i det samme paa et pudsigt Dansk. Jeg fik Folk til at køre for os ... bragt dig hjem. Du har ... dejligt ... Fætter.

Saa grinede Ivan og lagde sin Haand paa Jespers Skulder, Mor tog om ham.

— Krigen er ond, den dræber og spreder, men den kan ogsaa samle, sagde hun og nikkede alvorligt.

JULE - NAT

Engelsk Julevisen fra det 15. Aarhundrede

*Saa stille han kom
til Bethlehems Stad
som Dug i April,
der falder paa Blad.*

*Saa stille han kom,
der hans Moder laa,
som Dug i April,
der falder paa Straa.*

*Jomfru og Moder
var aldrig een
- dog bares Guds Søn
af en Jomfru ren.*

ROBIN HOOD OG PALNATOKE

Af L. Ludvigsen. Illustreret af Aage Gotved.

IB's FAR havde fortalt ham om det mægtige Oltids-Perserrige. At ride, skyde med Bue og tale Sandhed — det var, hvad de gamle Persere først og fremmest lærte deres unge Mænd, det var en af Perserrigets Grundpiller. Første Gang Ib hørte om dette, gjorde det et stærkt Indtryk paa ham. Ride — ja, lidt kunde han da. Skyde med Bue — endnu ikke. Men tale Sandhed — ja, det havde hans Forældre da forlængst indprentet ham, og det vilde han ogsaa.

Og saa var Robin Hood-Filmen kommet til Byen; denne straalende Farvefilm med pragtfulde Naturbilleder, smukke Damer, gæve Kæmper, dristige Røvere — og saa selve Robin Hood, den fænomenale Bueskytte. Snart tog Bueskytteriet Fart mellem Drengene.

»Naa, har De faaet uddannet nogle Robin Hood'er?« sagde Rektor en Dag til Engelsklæreren, Hr. Andersen. »Saa skal vi andre vel til at passe ekstra paa Liv og Lemmer, Øjne og Vinduesruder, — hva'?'«

»Saa slemt bliver det vel ikke,« lød Svaret. »I hvert Fald har jeg givet Drengene Masser af Formaninger baade med Henblik paa Mennesker, Dyr og Inventar! Den, der forsynder sig, bliver straks udelukket fra ærlige Mænds Lag!«

»Vel, vel, saa er jeg mere rolig,« sagde Rektor. »Var det Filmen, der satte denne Bueskydnings-Raptus i Gang?«

»Ja, baade den og saa, at jeg begyndte at putte lidt engelsk Oplæsning om Robin Hood ind i Timerne. Om-trent samtidig kom Lektor Iversen til Palnatoke, og han har jo ualmindelige Evner til at interessere Eleverne for Historie. En Del af Æren maa tilskrives ham.«

»Se, se! Men hvem af Drengene er nu nærmest til at være en Robin Hood?«

»Dygtigst er Ib og Eigil; de har helt distanceret Kammeraterne. For Resten kaldes kun Eigil for Robin Hood. Ib har faaet Navnet Palnatoke. Eigil har vist egentlig bedst Anlæg for Bueskydning; men Ib træner bedre, mere sammenbidt og maalbevidst.«

»Ja, jeg haaber nu, det bliver Ib, den flittige Elev, der bliver Mesterskytte,« sluttede Rektor Samtalen.

Ib's FAR havde hjulpet ham med at lave en god og brugbar Bue, som han øvede sig med nede i Baghaven. Han var godt tilfreds med sine Fremskridt i den ædle Idræt og havde Haab om en fin Placering i Skolekapskydningen — indtil Eigil dukkede op med en mægtig flot — ikke hjemmelavet — Bue. Straks sendte han tre flotte Skud lige i Centrum — og Ib havde paa kortere Afstand kun bare faaet Træffere i Yderkanten.

»Ih, hvor er den god,« sagde Ib betaget. »Hvem har du faaet den af?«

»Gave fra min Onkel, Godsejeren. Den fineste han kunde finde. Vil du prøve?«

Ib prøvede, og lidt efter kunde ogsaa han ramme i Centrum. Men da Eigil lidt efter gik, efterlod han Kammeraten i en mærkelig Sindsstemning. Mon det var Misundelse? Eet var han i hvert Fald klar over, at han højst blev Nr. 2 med sin hjemmestrikkede Bue. En Pragtbue som Eigils kunde der aldrig blive Raad til. Men nu Kapskydningen. Taarerne trængte sig frem i Ib's Øjne ved Tanken om Nederlaget.

»Eigil!« sagde hans Mor en Dag. »Du maa se at blive ordentligere. Alting ligger og flyder efter dig. Prøv dog at tage dig sammen, Dreng. Nej, jeg kommer til at tale med Far.«

Da de senere talte om Drengen, sagde hans Far: »Tja, han er jo en rask og kvik Fyr, men doven, det er han i Skolen, og en Gris og et Sjuskehoved herhjemme. Se nu f. Eks. den dejlige Bue, som ligger og flyder snart her og snart der. En skønne Dag forsvinder den vel helt. Jeg kommer til at tale alvorligt med ham.«

Og Eigil lovede Bod og Bedring som saa ofte før.

Dagen for Kapskydningen nærmede sig. En Aften gik Ib over til Eigil; men der var ingen hjemme, saa han vilde gaa igen. Men hvad var dog det? Ib blev baade varm og kold. For der — midt paa Havegangen — laa baade Eigils flotte Bue og Pilekoggeret! Efter en haard Kamp med sig selv gik Ib videre. Men saa gik han tilbage igen — flere Gange. Og da Mørket var faldet paa, snuppede han Bue og Pile.

Saa! Nu var Eigil ikke længere Nr. 1! — Men hvor skulde han gøre af dem? Nu hørte han Trin paa Stien, og han naaede lige at faa trykket sig ind bag nogle Buske, inden Eigil og hans Forældre var lige ud for ham. Hans Blod kogte, og Hjertet bankede saa heftigt, at han syntes, de maatte kunne høre det. Men saa gik de ind.

Og hvad nu? Hjem turde han ikke gaa med Buen, sæt nu nogen saa ham undervejs. Saa kom han til at tænke paa et hult Træ i Haven. Det maatte foreløbig tjene som Gemmested, og da han havde forvaret sit Bytte der, blev han ligesom lidt roligere. Han kunde jo komme igen i Morgen og se til Sagerne. I hvert Fald maatte Eigil nu konkurrere paa lige Fod med de andre.

Ib gjorde en Bevægelse, og en Gren svippede ham i Ansigtet — temmelig haardt. Han følte sig over Panden og fik Blod paa sin Haand. Han listede hjem og fik Saaret badet, uden at nogen saa ham. Men han fik en slem Nat, han, som ellers sov som en Sten. Han kunde

ikke finde Hvile, for han havde stjaalet, stjaalet fra Eigil, som nu manglede sin gode Bue, den, han havde været saa stolt over. »Men nu er han paa lige Fod med de andre,« lød Fristerens Stemme. »Javel, det vil alt-saa sige paa lige Fod med dig selv,« føjede Samvittigheden til.

Først ud paa Morgenstunden faldt Ib i Søvn og maatte næsten slæbes ud af Sengen, da han skulde op. Da hans Mor spurgte, hvor han havde den Skramme i Panden fra, og hvorfor han var saa træt, stak han en Plade. Og han, som havde lovet altid at ville tale Sandhed! Taarerne randt ham i Øjnene ved denne Tanke.

Timerne i Skolen havde nær aldrig faaet Ende — og heller ikke Resten af Dagen hjemme. Han læste sine Lektier og gik tidligt i Seng i Haab om, at Søvnlen vilde forbarme sig over ham. Men nej. Stadig saa han Eigils anklagende Ansigt for sig. Ogsaa Forældrene saa bedrøvet paa ham. Og saa — nu saa han pludselig sin Lærer: »Ja, saa var Ib altsaa en Tyv. Det var ham, der havde stjaalet Eigils Bue.«

Ib fo'r op, badet i Sved, og saa sig om. Aah, det var kun en Drøm. Det lettede, dog kun et Øjeblik, saa kom den daarlige Samvittighed igen. Han laa længe og spekulerede. Men saa tog han sin Beslutning. Han stod op og klædte sig paa. Saa listede han sig forsigtigt ned og slap ud af Huset uden at blive opdaget. Uh, hvor var det koldt at komme fra sin varme Seng ud i Nattekulden! Han gik kraftigt til og naaede snart det hule Træ. Jo, det var der endnu, baade Bue og Pile. Han lagde begge Dele ind i det lukkede Lysthus og skyndte sig hjem. Paa Hjemvejen fik han en ordenlig Regnskylle og blev helt gennemblødt. Han slap i Seng uden at vække Forældrene.

Den følgende Morgen kom han ikke ned som sædvanligt. Da hans Mor kom op, laa han hen i Feberfantasier. Han mumlede om at ride, skyde med Bue og tale Sandhed. Han stønnede og græd — og lovede med utydelig Stemme forskellige Ting, som atter og atter kom igen. Flere Dage gik saaledes, men Lægen beroligede dog Forældrene med, at det sikkert kun var en kraftig Forkølelse. Lungerne kunde der ikke høres noget i.

Alligevel var det en noget bleg Ib, der en Uges Tid efter var saa rask, at han kunde give en Forklaring. Forældrene havde jo nok været klar over, at der var noget i Vejen; men de trængte ikke paa, sikre paa, at det nok skulde komme. Og saa kom det som en rivende Strøm, alt det, der havde trykket ham, lige fra Begyndelsen til Enden. »Aa, hvor jeg skammer mig,« sluttede han. »Nu maa I bestemme, hvad jeg skal gøre, om jeg skal gaa over og sige det til Eigil og hans Forældre og tage min Straf.« Taarerne stod Ib i Øjnene.

»Ja, min Dreng, nu skal Mor og jeg tale om det,« var Faderens foreløbige Svar. Og de blev saa enige om, at han skulde tage over og drøfte Sagerne med Eigils Far.

»Ja,« sagde denne i Samtalens Løb. »Her er jeg egentlig sagkyndig. Jeg husker nemlig fra min Drengetid en lignende Affære, som endnu mange Aar efter kan nage, fordi den blev grebet forkert an. Selvfølgelig har Ib, som han ogsaa selv er klar over, baaret sig ravruskende galt ad. Men husk saa paa, hvor gode Følger det alligevel har faaet.«

»Hvad siger De?« spurgte Ibs Far helt overrumplet. »Ja, jeg er meget nysgerrig.«

»Jo, ser De, den Aften, da Ib tog Buen, havde vi jo

Straks sendte han fire flotte Skud lige i Centrum.

været ude. Ganske vist naaede vi hjem i Tørvejr, men senere kom der jo en mægtig Skyllle, som afgjort havde ødelagt Buen, hvis den stadig havde ligget paa Havegangen. Nu kom den i Ly i det hule Træ, ikke sandt? Og siden — hvis Ib, da han bragte Buen tilbage, havde smidt den under aaben Himmel, hvor han tog den, ja, saa var den ogsaa blevet ødelagt af Regn. Men som den Ordensmand han er, lagde han den i det lukkede Lysthus.«

»Ja, men saa er det jo næsten en god Gerning, han har gjort. Det kan De da ikke for Alvor mene?«

»Selvfølgelig ikke Handlingen, men Følgerne,« fortsatte Eigils Far. »Eigil trængte nemlig netop til saadan en Lektion for at tage sig sammen — og det har han gjort. Jeg foreslaar derfor, at Drengenes Venskab ikke foreløbig skal forstyrres af denne Episode, og at Ib nøjes med den Straf, han allerede har faaet. Ikke sandt? Saa bliver Sagen mellem os! Jeg kan fortælle Dem, at Ib har en god Indflydelse paa Eigil, og den skulde ikke gerne forringes. Kun vil jeg gerne have Lov til at tale med Ib.«

Og det gjorde han, saa Ib græd sine modige Taarer.

Til Skolekapskydningen blev det bestemt, at alle skulde skyde med hjemmelavede Buer, altsaa paa lige Vilkaar. I Holdkapskydningen blev Ibs og Eigils Klasse Sejrherrer; men i Enkeltmandskonkurrencen kom Robin Hood-Eigil og Palnatoke-Ib til at staa lige med nøjagtig samme Pointstal.

Ib havde faaet en kraftig og alvorlig Paamindelse, som han aldrig glemte. Og mon han ikke en skønne Dag fortæller Eigil det hele?

F E M J A M B O R E E R

*The Jamboree! The Jamboree!
What does it mean to you and me?
It means a vow, a pledge, a pact,
To love, to serve, to think, to act;
It means a lot of boys — and then
A worldlike League of fullgrown men.*

EFTERHAANDEN som Spejderbevægelsen vandt Udbredelse udenfor England opstod den Tanke at samle Spejderne fra forskellige Lande til festligt Samvær.

Allerede i 1913 var der til en stor Udstilling af Spejderarbejder, som blev holdt i Birmingham, kommet Spejdere fra tolv ikke-engelske Lande, men det var dog først i 1920, efter den første Verdenskrigs Afslutning, at det virkelig viste sig, hvilken international Udbredelse Spejderbevægelsen havde faaet.

Der blev til alle »Spejderlande« udsendt Indbydelse til en Jamboree i *Olympia i London* fra den 29. Juli til 7. August 1920.

Da *Baden-Powell* blev spurgt, hvorfor det nu skulde hedde en Jamboree, svarede han: »Hvad skulde man ellers kalde det?« Iøvrigt stammer Ordet fra en Indianerdialekt og betyder »Mange Stammers glade Samling«, og noget bedre og mere passende kunde der vist heller ikke være fundet til disse store Spejderlejr, hvor Spejdere fra hele Verden samles til muntret Samvær.

Syvogtyve Lande mødte op med 12.000 Spejdere til Londonjamboreen. Næsten 1000 udenlandske Spejdere boede i selve den store Olympia Bygning, medens alle andre laa i Lejr i den gamle Dyrehave ved Richmond i Londons vestlige Udkant og i et Par andre Hjelpelejr.

Det danske Hold fik deres Gade lige ved Indgangen af den store Lejr med de Hundreder af Militærtelte, som var rejst i snorlige Rækker og Gader. Meget skulde Spejderne ikke selv lave, der var nemlig særlige Kokke

til at lave Maden og Tjenere til at servere den! Og om Natten holdt rigtige Politibetjente Vagt! Paa den Maade blev der Tid til rigtig at se sig om baade i Lejren, hvor Kammeratskabet med fremmede Spejdere blomstrede, og til Rundture i London eller Omegnen, hvor særlig Besøgene paa de berømte Kostskoler Eton og Harrow vakte Interesse.

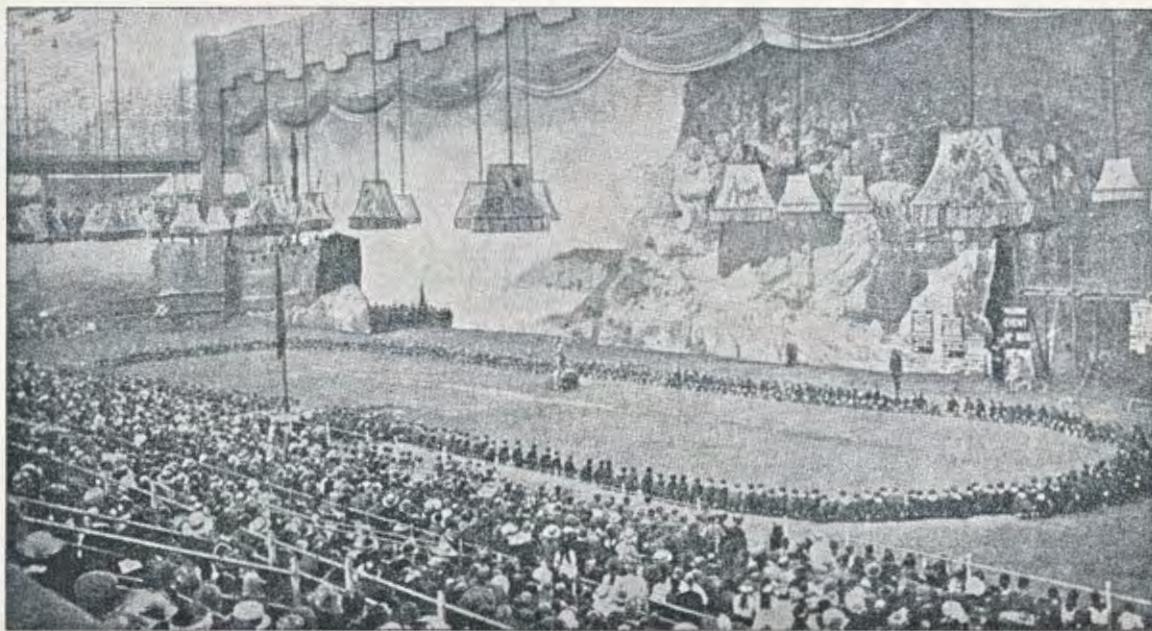
Og saa skulde Spejderne ind til Olympia, for det var jo der, det foregik. Det store Lokale var pragtfuldt dekoreret. I Sidegangene var forskellige Udstillinger og arbejdende Værksteder; Kurvemagere, Skomagere, Smede, Kokke, Skræddere og en hel Kulmine. Ogsaa de forskellige Landes Lykkedyr boede her og vakte Jubel og Begejstring. Ceylon havde en Elefant, Chile en Lama, Jamaica en Alligator i en Spaankurv, Sydafrika en Løveunge o. s. v. Danskerne havde medbragt en lille Gris, men den fik desværre ikke Lov til at gaa i Land i England.

Danskernes Konkurrencehold klarede sig overordentlig fint og vandt bl. a. Forhindringsløbet med Kærre og Tovtrækningen. Mange Førstepremier og nogle 2. og 3. Premier hentede Holdet hjem.

Søndag Morgen marcherede de mange Tusind Spejdere ind i Olympia til Gudstjeneste, som blev holdt af *Ærkebiskoppen af York*, der talte om Spejderløftet.

Paa Jamboreens sidste Dag var der stor Spejderopvisning, som endte med, at *Baden-Powell* blev kaaret til Verdensspejderchef under tordnende Begejstring. Højere og højere steg den, til den blev en øredøvende Larm. De mange Tusinder raabte og skreg og sang og lo og kastede Hattene op i Luften i vild Begejstring. Trommerne røres, og Orkestrene sætter i med Touche. Et helt Kvarter varer disse Begejstringsudbrud, saa marcherer Spejderne fra de mange Lande for sidste Gang forbi *Baden-Powell*.

Londonjamboreen var slut.

London 1920. — Mange smaa Ulveungers store Hyl.

Kina og Amerika i Ermelunden 1924.

I 1924 gik Ønsket om atter at kunne mødes i en Jamboree i Opfyldelse — og det blev *Danmark*, der blev det foretrukne Land, maaske fordi de danske Spejdere klarede sig saa fint i Londonjamboreen.

Paa *Ermelundssletten* slog 4731 Spejdere fra 34 forskellige Lande deres Telte op.

Tidligt kom de første. Kineserne havde været 7 Uger undervejs; Japanerne medbragte 6 Tons Bagage i 36 store Kufferter, Polakkerne kom paa et Orlogsskib, der lagde til ved Langelinie. Ungarn imponerede med sit flotte Orkester, den enlige, sorte Spejder fra Uganda blev syg af Varme. Der var de livlige Spejdere fra Frankrig og Italien, og de for os mærkelige Kammerater fra Chile og Siam.

Amerikanerne kom med en hel Karavane med Telte i Massevis og Kufferter i Læssevis, Servantestel og Feltsenge — et skingrende Dollarraab. Hver Drengs Tur stod i 4000 Kr., en Kano til et Par Tusind havde de med og Indianerudstyr til 50.000 Kroner — Millionærerne over there betalte, — you see! Men Spejderne var gode nok, og vandt de ikke den ventede Sejr, ja, saa trykkede de Sejrherrerne Hænder og skraalede deres morsomme Raab: *We are the boys, who make no noise, Huha — hu-ha-ha.*

Englænderne var der og hele deres Imperium — en uafbrudt Strøm af Drenge og unge Mænd, som tydeligt viste at *Britons never shall be slaves.*

Og saa blev alle disse Spejdere og mange, mange flere budt velkommen.

Ventes der en tyrkisk Spejderdreng saa tør Hr. Holm ej gaa i Seng. Der en Velkomsttale holdes maa, som han gaar og memorerer paa. Welcome, Bienvenu, Willkommen hier, Han kan baade snakke Industansk, Japanesisk, Persisk, Ungarsk, Spansk! Gæsterne dog tror, at det er Dansk.

Jamboreen var præget af mange Spejderkonkurrencer, men der blev dog ogsaa Tid til at gaa paa Besøg hos hinanden.

Baden-Powell blev hyldet ved en stor Opvisning paa Stadion, hvor alle Spejderne svingende med Bøgegrene flokkedes om ham. Det var, som om den danske Bøgeskov kom vandrende for at tiljuble ham.

Saa begyndte Opvisningen. Ulveungerne lavede Ulvehyl, Lassosvingerne vandrede rundt. Spejderne dansede Folkedanse, der blev løbet 100 Meter Løb, og Regnen styrtede ned.

Men ingen ænsede den og allermindst under Tovtrækningsholdet blev baaret rundt under Nationernes Jubel.

Ogsaa den følgende Søndag, *Kongesøndagen*, øste Regnen ned, mens Kongen hilste paa Jamboreens Ledere og gik paa Rundgang til de forskellige Lande.

Efter Lejren drog de udenlandske Spejdere ind i danske Hjem; de havde Udflugter til Haslev og Nordsjælland og fik vist Københavns Seværdigheder. En fortræffelig Idé fik et glimrende Forløb saavel for Spejdergæsterne som for deres Værter, der ønskede, at de kunde have beholdt disse fremmede Drenge meget længere.

I 1929 blev Spejderbevægelsen »myndig«, idet den fyldte 21 Aar. Begivenheden fejredes med det største Selskab, der vel nok har været samlet i en saadan Anledning, nemlig med Verdensjamboreen i *Arrowe Park* ved Birkenhead.

Fra Kongesøndagen 1924.

1400 danske Spejdere, det næststørste Hold i Jamboreen, tog af Sted i et stort engelsk Troppetransportskib. Den Aften, Afrejsen fandt Sted, blev uforglemmelig. Marchen gennem København var som et Triumftog og selve Afskeden fra Langelinie betagende. Alle følte, at de skulde ud og vise Flaget og gøre det Ære.

Tidlig Onsdag Morgen d. 31. Juli laa Skibet ved Kaj i England, og 30 store Busser førte Spejderne ud til Arrowe Parken. I Løbet af et Par Timer var Lejren etableret og Troppene klar til Aabningsparaden.

56.000 Spejdere fra nogle og tredive forskellige Dele af det britiske Verdensrige og fra 42 andre Nationer marcherede i brede Rækker forbi Baden-Powell og hilste ham med en saa dundrende Begejstring som ingen vist før er bleven hilst og med en saa broget Mangfoldighed, som der vist aldrig før er skuet udover af noget Menneske.

Hvordan gik saa Dagene? Ja, her var ingen Konkurrencer, saa der blev rigelig Tid til Besøg i fremmede Lande. Men stadige Regnbyger og de 320.000 besøgendes Fødder lavede alle Veje i Jamboreen om til Mudder, som det var svært at bane sig igennem.

Baden-Powell besøgte den danske Lejr til Hest og fik overrakt en Lur. Med et stort Smil satte han den straks for Munden og fik frembragt et Brøl, som Hesten bestemt ikke syntes om.

Tirsdag den 6. August var Danmarks store Dag. De 1200 hvidklædte Spejdere marcherer ind med Dannebrog i Spidsen og paabegynder en Opvisning, der fuldstændig tager Vejret fra den fyldte Arenas mange Tilskuere. Et Gisp gaar gennem alle, da de 1200 Drengene uden Betænkning smider sig ned paa den sølede Jord, da en af Øvelserne kræver det. Baden-Powell udtalte senere, at han aldrig havde set saa smuk en Spejderopvisning i sit Liv, den maatte da ogsaa senere gentages, og Kong Christian sendte Lykønskningstelegram: »Glæder mig ved det smukke Omdømme. Hilsen. Christian Rex.«

De sidste Dage i Jamboreen blev brugt til Udflugter. Spejderne skulde bringe andre Indtryk af England med hjem end Mudderet i Jamboreen.

Men en Dag maatte Opbruddet ske. Danskerne skulde sejle til London med deres Skib Syd om England. Den danske Lejrplads var den fineste efterladte Lejrplads, kunde man læse i Jamboreens Avis, og det trods den

Fart det var gaaet med. Man fortalte senere, at en amerikansk Spejderfører, der var gaaet ind i sit Telt paa den anden Side af Lejrgaden for at barbere sig, mens Lejren endnu stod der, nær havde faaet et Slagtilfælde, da han fandt den tom og spejderforladt, da han kom ud igen efter at have faaet Skægstubbene taget af.

Paa Jamboreens sidste Dag var der Farvel-March forbi Verdensspejderchefen. Brede Rækker af Spejdere fra Alverdens Nationer svingede Arm i Arm forbi Baden-Powell med flyvende Faner og under tordnende Begejstringsraab.

Baden-Powell traadte derefter op paa en lille Forhøjning midt paa Opvisningspladsen og sagde: »Fra alle Jordens Egne er I kommet til dette Verdensbroderskabsstævne. I Dag sender jeg jer bort fra Arrowe ud over hele Jorden med mit Tegn paa Fred og Venskab; hver eneste af Jer er min Udsending, der fører mit Budskab ud til Verdens Ende.«

Baden-Powell sendte fire gyldne Pile af Sted i Retning af de fire Verdenshjørner. Hurtigt gik disse Tegn paa Fred og Venskab fra Haand til Haand, til de var naaet gennem alle Verdens Nationer.

Endnu to Jamboreer skulde Baden-Powell naa at opleve, skønt han nu var højt op i Aarene. Havde Arrowe Jamboreen været en »Mudboree«, saa blev Gödöllö Jamboreen i

Arrowe 1929: Her er Indien. — I
— Gödöllö 1933: Gudstjeneste i de
Egypterne k

nske Spejdere, det næststørste Hold i Jamboree. Sted i et stort engelsk Troppetransportskib. Afrejsen fandt Sted, blev uforglemmelig. gennem København var som et Triumftog og keden fra Langelinie betagende. Alle følte, at ud og vise Flaget og gøre det Ære.

Onsdag Morgen d. 31. Juli laa Skibet ved Kaj i og 30 store Busser førte Spejderne ud til parken. I Løbet af et Par Timer var Lejren og Troppene klar til Aabningsparaden. Spejdere fra nogle og tredive forskellige Dele af Verdensrige og fra 42 andre Nationer kom i brede Rækker forbi Baden-Powell og med en saa dunderende Begejstring som ingen er bleven hilst og med en saa broget Mangfoldighed der vist aldrig før er skuet udover af noget

h gik saa Dagene? Ja, her var ingen Konkurrence der blev rigelig Tid til Besøg i fremmede og stadige Regnbyer og de 320.000 besøgende lavede alle Veje i Jamboreen om til Mudder, var svært at bane sig igennem.

Powell besøgte den danske Lejr til Hest og fik en Lur. Med et stort Smil satte han den straks ned og fik frembragt et Brøl, som Hesten beundrede syntes om.

Den 6. August var Danmarks store Dag. De klædte Spejdere marcherer ind med Danneberg og paabegynder en Opvisning, der fuldender Vejret fra den fyldte Arenas mange Tilskuere. Gisp gaar gennem alle, da de 1200 Drengene knæknæb smider sig ned paa den sølede Jord, og Øvelserne kræver det. Baden-Powell udtalte at han aldrig havde set saa smuk en Spejder i sit Liv, den maatte da ogsaa senere gentages, Christian sendte Lykønskningstelegram: »Glædedet det smukke Omdømme. Hilsen. Christian

De Dage i Jamboreen blev brugt til Udflugter. De skulde bringe andre Indtryk af England med Mudderet i Jamboreen.

Dag maatte Opbruddet ske. Danskerne skulde ondon med deres Skib Syd om England. Den Lejrplads var den fineste efterladte Lejrplads, den læse i Jamboreens Avis, og det trods den med. Man fortalte senere, at en amerikansk gaaet ind i sit Telt paa den anden Side af bære sig, mens Lejren endnu stod der, nær helde, da han fandt den tom og spejderforladt, efter at have faaet Skægstubbene taget af.

Den sidste Dag var der Farvel-March forbi Brede Rækker af Spejdere fra Alverdens Arm i Arm forbi Baden-Powell med under tordnende Begejstringsraab.

De derefter op paa en lille Forhøjning pladsen og sagde: »Fra alle Jordens til dette Verdensbroderskabsstævne. I et fra Arrowe ud over hele Jorden med Venskab; hver eneste af Jer er min mit Budskab ud til Verdens Ende.«

De fire gyldne Pile af Sted i Retning rner. Hurtigt gik disse Tegn paa Fred ud til Haand, til de var naaet gennem

er skulde Baden-Powell naa at opleve, et op i Aarene. Havde Arrowe Jamboree, saa blev Gödöllö Jamboreen i

Arrowe 1929: Her er Indien. — Dansk Gymnastik. — Mudder! — Saa skal vi hjem igen. — Gödöllö 1933: Gudstjeneste i den danske Lejr. — Ungarns Regent og Baden-Powell. — Egypterne kommer. — Paa Udflugt i Budapest.

Ungarn i 1933 en »Sunboree«. I metret 42° Celsius i Skyggen, gik rundt og svedte.

Alt var arrangeret mønstervægtighed. Paa de varme Dage kørte Lejrgaderne, der iøvrigt var for hvad der for Resten var temme 19½ Tiden blev det allerede m Der var Højttaleranlæg, som vø nen med Reveillen og leverede Morgengymnastiken. Samtidig k sælgere og raabte: »Magyar C hvilket er udlagt: Lejravisen! 2

Jo det var en Jamboree med og Fest og Farver for alle Peng

Sproget var noget af et Mare store Spejderstævner tales »jam per ud over mange Vanskeligh

I den danske Lejr vendte et a stærkt befærdet Lejrgade, og f paa at gøre sig forstaaelig paa skrev Danskerne paa et Skilt: »I betød: »Her spiser Danskerne« forbipasserende, men hvad D Skiltet ikke noget om, for det va

Det var nemlig ikke altid let f dansk Mad af de udleverede un var en fast Bestanddel til al Sla efter dansk Smag bedst som Del Og Nudler ser meget uskyldige Pose og ligner Sæbespaaner, m gennem Halsen, var de alt an Gengæld var der Masser af Fru

At »Igen« paa Ungarsk betyd til flere unødvendige og overfl af og til var det nu ogsaa en Fo forstod hinanden. Det oplevede Fald, da den var paa Udflugt Borgmester for hans Tale. Tjil man ikke var nok, — men et af paa rede Haand, før en af Spej en Overskrift, han lige havde s kunde vist bruges! I en Fart fik som saa tre Gange i Takt raabte »Erø« med det Resultat, at Bor Øjnene af Rørelse. Det samme ikke af Rørelse.

Besøgene i Budapest, Donau og det var ogsaa en to Timers orkestret paa Promenads Lys funkede fra begge ningsværker og Mindes ødsle Lys. Den Oplevel var med.

Men en Dag kom ogsa — Auf wiedersehn, my — Cheerio! — Czu wa rede det i Luften med Gödöllö Jamboreen.

Den sidste af de fe Vogelenzang i Holland.

Det mærkedes tydeli nes og Træskoernes L 30.000 Spejdere fra Alv Men iøvrigt præged Spejdere fra »mærkelig

Ungarn i 1933 en »Sunboree«. I flere Dage viste Termometret 42° Celsius i Skyggen, og selv Negerspejderne gik rundt og svedte.

Alt var arrangeret mønsterværdigt og med stor Dygtighed. Paa de varme Dage kørte en Vandvogn rundt i Lejrgaderne, der iøvrigt var forsynet med elektrisk Lys, hvad der for Resten var temmelig nødvendigt, for ved 19½ Tiden blev det allerede mørkt og ganske pludseligt. Der var Højttaleranlæg, som vækkede Lejren om Morgen med Reveillen og leverede et Kvarters Musik til Morgengymnastiken. Samtidig kom de første smaa Avis-sælgere og raabte: »Magyar Cserhesz! Husz filler!«, hvilket er udlagt: Lejravisen! 20 Øre.

Jo det var en Jamboree med Liv og Sang og Musik og Fest og Farver for alle Pengene.

Sproget var noget af et Mareridt, men ved saadanne store Spejderstævner tales »jamboresisk«, og det hjælper ud over mange Vanskeligheder.

I den danske Lejr vendte et af Spisebordene ud til en stærkt befærdet Lejrgade, og for ikke at skulle prøve paa at gøre sig forstaaelig paa et uforstaaeligt Sprog skrev Danskerne paa et Skilt: »Itt Escnek a Danok«. Det betød: »Her spiser Danskerne« og vakte Jubel hos alle forbigående, men *hvad* Danskerne spiste, meldte Skiltet ikke noget om, for det var ofte meget gaadefuldt.

Det var nemlig ikke altid let for en dansk Kok at lave dansk Mad af de udleverede ungarnske Sager. Paprika var en fast Bestanddel til al Slags Mad, men egnede sig efter dansk Smag bedst som Dekoration eller Bordpynt. Og Nudler ser meget uskyldige ud, naar de ligger i en Pose og ligner Sæbespaaner, men naar de skulde ned gennem Halsen, var de alt andet end uskyldige. Til Gengæld var der Masser af Frugt.

At »Igen« paa Ungarsk betyder »Ja«, gav Anledning til flere unødvendige og overflødige Gentagelser, men af og til var det nu ogsaa en Fordel, at man ikke rigtig forstod hinanden. Det oplevede en dansk Trop i hvert Fald, da den var paa Udflugt og skulde takke Byens Borgmester for hans Tale. Tjikerlicker Raabet syntes man ikke var nok, — men et andet Raab var ikke lige paa rede Haand, før en af Spejderne kom i Tanker om en Overskrift, han lige havde set i en dansk Avis. Den kunde vist bruges! I en Fart fik han instrueret Troppen, som saa tre Gange i Takt raabte: »Voldsom Brand-paa-Ærø« med det Resultat, at Borgmesteren fik Taarer i Øjnene af Rørelse. Det samme gjorde Spejderne, men det var nu ikke af Rørelse.

Besøgene i Budapest, Donaus Dronning, var et Kapitel for sig, og det var ogsaa en to Timers Sejlads paa Donau, mens Zigeuner-orkestret paa Promenadedækket spillede og Tusinder af Lys funkede fra begge Bredder og alle de pragtfulde Bygningsværker og Mindesmærker laa badet i Projektørernes ødsle Lys. Den Oplevelse glemmer ingen af Spejderne, der var med.

Men en Dag kom ogsaa Opbruddets Time her. Good bye! — Auf wiedersehn, my dear! — Jo munkat! — Au revoir! — Cheerio! — Czu waj! — Farvel med dig! Saadan svirrede det i Luften med Afskedshilsner den sidste Dag i Gödöllő Jamboreen.

*

Den sidste af de fem Jamboreer blev afholdt 1937 i *Vogelenzang i Holland*.

Det mærkedes tydeligt, at det var Blomsternes, Kanalerne og Træskoernes Land, der denne Gang skulde huse 30.000 Spejdere fra Alverdens Lande.

Men iøvrigt prægedes Jamboreen af Autografjægerne. Spejdere fra »mærkelige« Lande blev i særlig Grad over-

...tik. — Mudder! — Saa skal vi hjem igen.
...r. — Ungarns Regent og Baden-Powell. —
...a Udflugt i Budapest.

Danmarks Indmarch.

Danmarks-Portalen.

faldet af Smaarollinger paa 5 Aar og ældre Damer paa 60. Alle skulde de have Autografer. Underligt var det derfor ikke, at man en Dag saa nogle Spejdere med højre Arm stærkt forbundet. De saa imidlertid meget glade ud og smilte saa underligt til alle dem, der stod og skrev Autografer. Men siden det, var der mærkeligt mange forbundne Højrearme i Jamboreen.

Og saa »Changefolkene«, hvis Motto var: Alt kan byttes. Man kunde godt løbe paa en Spejder i f. Eks. følgende Paaklædning: Rød Fez, engelsk Gallasløjfe, en Række udenlandske Spejdermærker og Duelighedstegn, fransk Spejderbælte og hollandske Træsko; bag alt dette skimtede man saa svagt hans oprindelige Spejderdragt.

Den danske Lejrs Hovedportal var en af Jamboreens mest originale. Kæmpehøje Bogstaver dannede Ordet »DANMARK« med Indgang gennem Bogstav M. Særlig festlig saa den ud om Aftenen, naar 300 kulørte Lamber trak dens Omrids op.

Fire store Begivenheder fandt Sted paa den mægtige Arena: Aabningshøjtideligheden, Gudstjenesten, den danske Opvisning og den store Afslutningshøjtidelighed, hvor Baden-Powell for sidste Gang talte til saa mange Spejdere forsamlede fra hele Verden.

Hans Afskedsord til dem begyndte saadan:

»Vi er kommet til Slutningen af vor Jamboree. Det er som begyndte den i Gaar, og nu er den allerede forbi. Det glæder mig meget, at alle I Spejdere samlede fra alle Verdens Egne i disse Dage har gjort jert bedste for at blive Venner. Naar alt kommer til alt, var det Hovedformaalet med Jamboreen.«

Og han sluttede: »Jeg vilde ønske, at I alle vilde gemme Jamboreemærket, som I bærer paa Jeres Spejderdragt. Det vil altid minde Jer om Spejderloven og den dejlige Tid, vi har haft sammen her i Holland, det vil hjælpe Jer til at være rustet til at gennemføre Spejderloven i hele Livet og til at udbrede vore Spejderidealer, den gode Vilje og den fremstrakte kammeratlige Haand mod alle, vi møder. Mit Bud til Jer er at sprede Venskab og gensidig Forstaaelse ud over Verden.

Farvel — og Gud velsigne Jer alle.«

*

Og saa staar den sjette Verdensjamboree for Døren den 9.—21. August 1947 ved Moisson i Frankrig midtvejs mellem Paris og Rouen. Vel mødt der!

Baden-Powell siger Farvel til Holland-Jamboreens 30.000 Spejdere.

Det afgørende Maal

En Fodboldhistorie

Af A. E. Southon . Illustreret af Aage Gotved

DET var baade med Ben og Hjerne, Jack spillede. Det var maaske Grunden til, at han var Anfører paa det bedste Hold, Ravnebjerg Kostskole havde stillet i Marken i den sidste Snes Aar. Nu i Pokalturneringens Semifinale klistrede han sig op ad Michaelsskolens haarde, ranglede Centrumsangriber, der havde ført sit Hold fra Sejr til Sejr — lige indtil i Dag!

Chancer havde han ikke manglet, denne lynhurtige Dribler, og haarde, præcise Skud havde han ogsaa i Støvlerne, men *hver* Gang, bare en Brøkdels af et Sekund før han kom i Start med sin Specialitet: det rappe Gennembrud, der havde skaffet ham Sæsonens Rekord i Maalscorening, var Jack paa ham. Først Manden, saa Bolden! Ravensnes utrættelige og koldblodige Centrehalf begyndte at gøre ham nervøs.

Nu igen! Ravensnes pressede og havde Opløb, men det blev splintret af den haarde, højre back, som skaffede Luft og sendte Kuglen for Fødderne af Thompson, Centreforwarden. Han lagde den nydeligt død, men saa i samme Sekund Jack løbe mod sig. I enhver anden Kamp vilde han have fintet, taget et Par Skridt til Siden for saa pludselig at være i Fart fremad. Men her tøvede han et Sekund.

Jack iagttog hans Øjne og lod Bolden skøtte sig selv. Han opfattede et hurtigt Sideblik tilhøjre og var klar over, at Thompson vilde centre. Som et Lyn gik han imellem, fik Bolden paa Tærne, løftede den over Hovedet paa den ventende innerwing til »Tug«, hans egen venstre inner. Denne lod gaa videre til »Tiger«, Banens hurtigste wing; han satte Pres paa ned langs Linien og drejede først, da han var kommet heldigt forbi Mod-

standerens højre half. Saa for han direkte imod back'en; men mindre end en Meter fra ham centrede »Tiger« til »Tug«, der resolut scorede med en lav Jordstryger til højre Maalhjørne. Maalmanden havde ikke Skygge af Chance. 2—1 til Ravensnes.

Ti Minutter efter fløjtede Dommeren af, og for første Gang i Skolens Historie var Ravensnes i Finalen. Humøret var højt under Omklædningen, og Jack var Verdens lykkeligste Dreng.

Franklin Wright inviterede ham til The, hvilket var en eftertragtet Begunstigelse, for Gymnastiklæreren var Førsteholdsspiller hos Oxford og en tip-top Idrætsmand. Da han lidt efter sad i en magelig Lænestol med Theen og det ristede Brød foran sig, sagde Læreren:

»Fin Kamp — fra begge Sider. Du har vel nok faaet Skik paa det Hold. Skade at vi maa af med dig næste Aar.«

»Det er jeg ogsaa ked af. Nu er det bare mit Haab, at jeg skal se Pokalen paa Skabet i Dagligstuen inden den Tid. Tror De, vi klarer den?«

»Hvis man kan dømme efter Spillet i Dag, tror jeg, I har en Chance. Michaelskolen er næsten jævnbyrdig med Hallingsborg, selv om de har vundet de tre sidste Aar; de vil have mere Selvtillid, mens I vil være nervøse, i hvert Fald i Starten. Men I vil spille til, og Hallingsborg'erne vil være tilbøjelige til at undervurdere jer. Og det har et Hold før tabt paa.«

»Jeg haaber, det gaar saadan,« smilede Jack. »For jeg har nu sat mig i Hovedet, at vi skal ha' den Kop!«

»Men hvis I nu bliver slaaet, saa maa det ikke blive dig for stor en Skuffelse. Du har gjort meget for vores gamle Skole. Du har selv spillet Spillet, og du har faaet de andre til det. Og det er jo Meningen med det.«

Jack blev forlegen. Ganske vist var han opmuntret, men den Antydning af »Prædiken«, der laa i Ordene, gjorde ham genert. Wright bemærkede det og skiftede Emne.

»Tiger er en god wing. Det er længe siden, jeg har set saa fint et Opløb og saadan en Centring.«

Som et Lyn gik han imellem og fik Bolden paa Tæerne ...

Jack samtykkede, men sagde ellers ikke noget om »Tiger«. Han havde givet ham adskilligt Besvær; men det var ikke noget at snakke med en Lærer om. Sandt nok var »Tiger« — Evans Kælenavn — en førsteklases Sprinter, og naar han vilde, gav han ikke Jack noget efter. Men det var netop Fejlen; det var sjældent, han rigtigt spillede til. Han maatte tit hentes til Træning, og han nægtede ikke sig selv noget, naar han var i Træning. Og naar Jack holdt en af sine sjældne Taler om at spille sammen og om at finde Aanden i Spillet, blev »Tiger« sur. To Gange var det nær blevet Skænderi, hvis Jack ikke havde lagt Baand paa sig selv. »Tiger« var sikker paa sin Plads paa Holdet; men var misundelig paa Jack, som paa sin Side ikke fandt »Tiger« helt fin i Kanten. Men derfra og til at tale nedsettende om ham til en Lærer ...

Wright var godt klar over Grunden til Jacks Tavshed; men han kunde lide det. Han vidste en Del mere om »Tiger«, end Jack anede. Han gik nu over til igen at tale om den forestaaende Finale, for han havde studeret Hallingsborgholdets Spillemaade og de enkelte Spillere. Og Jack begyndte at planlægge Taktiken i den forestaaende Kamp.

Hele Holdet var straks med paa den, da Jack beordrede en Uges haard Træning. Selv »Tiger« tørnede ud uden at mukke, og efterhaanden tog Angrebsplanen Form i Jacks Hjerne. Og saa kom den store Dag.

Om Morgen regnede det, og det fik Jacks Mod til at synke, for Hallingsborgerne var større og tungere end Ravnene; en vaad og fedtet Bane vilde være i deres Favør. Ved Middagstid holdt det op med at regne, men det var stadig overskyet; de tunge Skyer syntes at

hænge lige over Trætoppene. Der var ogsaa en let Taage, saa Jacks eneste Trøst var, at det var blikstille.

Kampen skulde spilles paa neutral Bane; men Drengene fra begge Skoler var mødt op, og Bifaldsraaben varmede Jack og hans Kammerater og tog noget af Nervositeten. Han mønstrede Holdet, som var i Topform uden at være overtrænnet. Lodtrækningen blev vundet af Ravnene, og Jack valgte at spille fra Banens Sydende. Dommerfløjten skingrede, og med eet var al Nervøsitet som blæst væk. Nu gik det løs — og Pokalen skulde vindes!

De første Minutter var ikke Ravnene gunstige. Hallingsborgs Anfører, Grant, spillede centreforward, og hans Taktik var Angreb fra første Sekund. Stor og tæt, med Bryst og Skuldre som en Vægtløfter, havde han Fysik til at gaa paa ustandselig, og han kunde nedlægge de lettere Modspillere. Som centrehalf var det Jacks Job at dække ham, og her havde Grant mødt en jævnbyrdig Modstander. Medens de vekslede Haandtryk før Kampen, bestemte han sin Taktik: Selv vilde han holde Jack dækket, medens han vilde give sine to innerwings Skudchancerne.

Med det i Tankerne sendte han Kuglen til sin innerwing, som straks returnerede. Som han havde forudset, var Jack paa ham i samme Nu, men lige forinden var Bolden gaaet til venstre wing. Og medens Jack nedlagde Grant, var de andre forwards allerede i fuld Fart fremad. Ravnens højre half for efter wingen med Bolden, men naaede ham ikke. Under fint indbyrdes Sammenspil fortsatte forwardkæden Opløbet under short passing, snart til venstre og snart til højre. Begge Ravnens backs blev udmanøvreret og højre inner skød — paa Overliggeren. Bolden røg ned lige foran Maalmanden, der var over den som en Kat og sendte den til

Midten af Banen. Kun to Minutters Spil og nær Maal! Jack var klar over, at dette blev ikke Legeværk.

Men kunde Grant blive hurtigt klar over sin Taktik, saa kunde Jack det ogsaa. I det næste Kvarter spillede Ravnene paa Forsvaret. Ustandselig prøvede Hallingsborg sin gamle Spillemaade, pressede og pressede; men alle Angreb blev brudt, inden de naaede paa Skudhold. Og dog fik de det første Maal. Det var paa Straffespark; højre back lagde Haand til, og Grant exekverede med et nydeligt Skud, der ikke gav Maalmanden Skygge af Chance. Pausen fem Minutter senere passede Ravnene svært godt, for de var temmelig udkørte.

Da anden Halvleg begyndte, var Vejret blevet daarligere. Regnen var begyndt igen, og Taagen blev tættere. Man kunde kun se den halve Bane. Det var dog ikke slemt nok til at afbryde Kampen. Hvilet havde passet Ravnene svært godt, og de startede ladet med Energi. De frygtede Modstandere havde jo kun faaet eet Maal, endda ved Straffespark. De laa nu efter Jacks nye Plan hele Tiden i Angrebet. Deres stærke Side var venstre med »Tiger« og »Tug«, som arbejdede fortrinligt sammen. Jacks Ordre lød: »Spil paa venstre!« og Holdet adlød.

Den ene Gang efter den anden var der Opløb i venstre Side; men det blev ikke rigtig til noget. Bolden gik mange Gange i Sidenettet eller paa Maalstolperne eller lige ved Siden af. Men de havde erfaret, at Modstanderen ikke var uovervindelig. Saa blev Jack klar over, at »Tiger« ikke havde Held i Sprøjten i Dag. Skulde Ravnene have de to nødvendige Maal, saa maatte en anden score. Han holdt dog sine Tanker for sig selv, men vogtede paa Chancen. Og saa kom den. Grant kiksede den fedtede Bold, som trillede hen til Jack. Han havde fri Bane, for Grant var et Par Meter borte, og højre half dækkede »Tiger«. Jack speedede lige frem med Bolden, og før de andre var klare over Situationen, var han igennem. Back'en gik paa Jack, som standsede pludseligt op, trak lidt til Siden og stod for blankt Maal. Men han havde set for mange sikre Chancer blive brændt, selv om kun Maalmanden var imellem. Saa han ventede, til denne var paa Vej ud og lod saa Bolden stille og roligt trille ind i det tomme Maal. 1—1 — men kun to Minutter tilbage.

Og nu sørgede Grant for, at Jack ikke fik flere Chancer. Efter en Tvekamp, hvor Grant blev den stærkeste, var der igen Opløb. Men Ravnens venstre back skaffede Luft og sendte Bolden til »Tiger«, som var placeret midt paa Banen og ude paa Linien. Han saa Bolden komme ud af Taagen og lande lige udenfor Linien. Men han nappede den ind og satte Fart paa, medens han hvert Øjeblik ventede paa Fløjten; men Taagen havde skjult Situationen for Linievogteren. Da han var for godt dækket til at komme til at skyde, centrede han til »Tug«, som flugtede i Maal. 2—1 — Pokalen var vundet, for før Bolden kunde naa til Midten, var der time.

Den Aften gik Jack i Seng som den gladeste Dreng i Landet. Hans Drøm var gaaet i Opfyldelse; hans Anstrengelser for at hamre et Hold frem til Sejr, var lykkedes. Nu kunde han forlade sin gamle Skole og begynde det haardere Liv udenfor.

Søndag Formiddag sad »Tiger« midt i en beundrende Skare af sine trofaste. Han havde ikke før fortalt nogen, at den Bold havde været ude, men nu busede han ud med det:

»I er ikke klar over, at den Bold landede udenfor Linien. Linievogteren maa have været blind; hvis han

Han nappede Bolden ind ...

havde været vaagen, saa skulde Kampen have været spillet om.«

»Er det sandt? Det siger du ikke. Sikken et Held. Men hold Kæft med det, ellers bliver der Ballade!«

Drengene snakkede ivrigt; dette her var vel nok en Sensation. Kun en af dem, en lille spinkel Fyr, sagde ikke noget; men han tænkte desto mere. Han havde en stærkt udviklet Æresfølelse, og efter hans Begreber var Sagen pinlig klar. Ravnene havde vundet ved Snyderi. Det var ikke længere en stolt Sejr, men noget, man burde skamme sig over. Han kunde ikke forsvare at holde Mund; han maatte fortælle det til Jack.

Da Drengen var gaaet, maatte Jack igennem nogle bitre Minutter. Det havde været en Hjertesag for ham at vinde den Kamp. Og han havde været saa glad, fordi det lykkedes. Han syntes ikke, han kunde opgive det. Han var ganske klar over, at naar han fortalte, hvad han havde faaet at vide, vilde Kampen blive annulleret og spillet om — uden »Tiger«. Og han var Holdets bedste Mand. Uden ham var der ikke noget Haab om Sejr.

Saa huskede han Wrights Ord: »Du har selv spillet Spillet. Og du har faaet de andre til det. Og det er Meningen med det.«

Wright havde Ret. Hellere miste Pokalen, og være i Overensstemmelse med Spillets Aand, end beholde den paa Bekostning af sin Samvittighed. Og Jack gik op til Wright og fortalte ham det hele.

Ravnene tabte Omkampen, og Jack maatte forlade Skolen uden at se Pokalen paa Skabet i Daglistuen, hvor han saa ofte i Tankerne havde anbragt den. Men ved at opgive det, gjorde han mere for sin Skole og sine Kammerater, end han vilde have gjort ved at erobre den. Ikke alene Holdet, men hver eneste Dreng i Skolen vidste nu, hvad det vilde sige at »spille Spillet.«

Strix-Bubo:

AF

Peter Svupstiks SPEJDESKRØNER

VERDENS STØRSTE CROSS-COUNTRY LØB

ILLUSTRERET AF FREDSBJERG

PETER SVUPSTIK har i den forgangne Sommer haft Besøg af en god, gammel Ven fra U. S. A., forhenværende Scoutmaster Tom Knolle, en gæv Gut, som Svupstik traf under sit Ophold i den kæmpestore amerikanske Korpslejr i 1916. Som det sig hør og bør aflagde det celebre Par et lille Besøg i Sønderborglejren — begge incognito. De ankom sent om Aftenen, da langt de fleste Spejdere var gaaet til Ro, og satte Kursen hen mod *Borgdivisionens* Udsigtstaarn for derfra at faa et Vue ud over den store Lejr. Længe stod de og betragtede de mange hundrede Telte, der tog sig pragtfuldt ud i den lyse Sommernat. »A nice little camp! isn't it?« sagde Peter Svupstik og gjorde en altfavnende Bevægelse ud over Lejren. »Surely!« svarede Tom Knolle og nikkede ivrigt. »And this is your *Father-Camp*. I understand!« For en Gangs Skyld blev Peter Svupstik virkelig forbløffet. Tom Knolle havde ganske rigtigt forstaaet, at der i Forbindelse med selve Spejderlejren var etableret en *Fædrelejr*; men at disse Myriader af Telte skulde være beboet af gamle skaldede og graaskæggede Herrer, og at der efter hans Opfattelse maatte ligge en »Hovedlejr« med det hundreddobbelte Indbyggerantal i denne Lejrs umiddelbare Nærhed, var dog for horribel en Tanke. Lidt slukøret maatte vor brave Ven forklare den amerikanske Gæst, at disse Telte, som strakte sig til alle Sider for Foden af Taarnet, rummede Korpslejrens 10.000 Spejdere, og at »Fædrelejren« kunde skimtes i Udkanten, hvor en Haandfuld Telte skærmede de skrøbelige Oldinge for den kolige Natteluft.

At Peter Knolle kunde tage saa grumme fejl, var imidlertid meget tilgiveligt, efter hvad Peter Svupstik senere fortalte mig. De havde sammen oplevet

Kæmpelejren nogle faa Hundrede Kilometer uden for New York, og de Dimensioner, som denne Lejr bød paa, stod endnu lyslevende for dem begge, men i ganske særlig Grad for den indfødte Knolle. Disse Kendsgerninger stod mig ganske klart, da jeg nogle Dage senere tilbragte en fornøjelig og hyggelig Aften i Peter Svupstik's altid gæstfrie Hjem. Tom Knolle var Aftenens Hædersgæst, og da vi efter at have sat en opulent Middag til Livs lod os dumpe ned i Svupstik's berømte Bøffellæderstole, belavede jeg mig paa et interessant og oplivende Replikskifte mellem de to gamle Gubber. Jeg blev heller ikke skuffet i saa Henseende. I Løbet af faa Minutter var de dybt inde i Mindernes forunderlige Labyrinth, og sælsomme Tildragelser fra en fjern Fortid blev draget frem til lige stor Glæde for de to medsammensvorne og for mig, der som en tør Svamp sugede Ordene i mig til senere Fremkaldelse. Og her er da en nogenlunde ordret Gengivelse af »Samtalen«s vigtigste Afsnit: (frit oversat!)

Tom Knolle: »Kan du huske Ork ...«

Svupstik: »Om jeg kan? Mage til Orkester har jeg aldrig været præsenteret for. Selve Lejrens Indbyggerantal oversteg det samlede Antal Indvaanere i Stockholm, Kerteminde og Aarhus, saa det var ganske i sin Orden, at Orkestret var stort. Det var paa 22.871 Mand! Der var blandt andet 188 Storetrommer og 1001 Lilletromme! Selvfølgelig var det ganske umuligt for en enkelt Mand at dirigere et saa enormt Orkester, hvorfor man havde udnævnt en *Overdirigent*, der ved Hjælp af Lys- og Flagsignaler dirigerede 32 Underdirigenter, der saa hver især havde Ansvaret for sit Afsnit af Orkesteret. Og hvor de dog kunde

spille! Det var som hele Rummet blev fyldt med Toner og Rytmer, naar Orkesteret stemte i med en fejende Vals, og Træer og Buske i Miles Omkreds svajede hid og navnlig did for det vældige Luftpres, som satte ud fra de mange Tusinde Blæseinstrumenter. Morsomt var det ogsaa at betragte de store kredsende Maageflokke, der ganske uvilkaarligt fløj i Valsetakt. Paa samme Maade gik det iøvrigt Folk, som befandt sig paa Vejene i Lejrens Nærhed. Jeg erindrer saaledes en Eftermiddag, da jeg var ude at trave med mine Patruljekammerater i *Bøfjerne*, at Lejrorketret pludselig smeldede »Stars and Stripes« ud over Lejren, som vi havde forladt for 20 Minutter siden. Samtlige Vejfarende slog straks over i Marchtakt, ja, selv en gammel Morlil paa 93 Aar spadserede strunk hen ad Landevejen som en tjenstgørende Underofficer i sin bedste Alder.«

Tom Knolle: »Ja, og kan du huske Flagpa ...«

Svupstik: »Selvfølgelig, kære Knolle! Hvem glemmer nogensinde U.S.A.-Lejrens Flagparade! Flagstangen var saa høj, at man kun paa skyfri Dage kunde skimte Flagdugen i en stærk Søkkert. Flagstangen var konstrueret af Amerikas berømteste Brobygningsfirma og 5 voksne Spejdere maatte danne Kæde for at naa rundt om Foden af den enorme Stang! Naar samtlige Lejrdeltagere var opmarcheret til Morgenparade — det tog i Parantes bemærket 70 Minutter — gik Flaget til Tops, mens Flaggangen, der i Dagens Anledning var udvidet til 48 Vers, gjaldede i Morgensolen.«

Tom Knolle: »Og saa det sto ...«

Svupstik: »Ja, Lejrbaalet! Det var simpelthen storslaaet! Hver Aften afbrændtes der for 2000 \$ Brændeknuder,

som i talrige Lastbiler blev bragt ned fra de vildsomme Skove i Alaska. Og hvilken Lejrbaalsunderholdning! Husker du Bugtaleren fra Florida? Han førte den mest haarrejsende Samtale med sin Bugtalerdukke, og Bifaldet vilde ingen Ende tage, da han til Slut sendte Dukken op paa bageste Række — cirka 800 Meter fra Baalet — og her stillede Dukken en Række spejdertekniske Spørgsmaal, som den med en Stemmme, der syntes at komme fra dette fjerne Sted, besvarede paa den mest grinagtige Maade. Eller Lassomesteren fra Mexiko, der med sin Miniaturelasso kunde fange alle de Myg, der sværmede omkring Baalet, eller Muldvarpevirtuosen fra Honolulu, der med Verdens mindste Mundharpe, paa Størrelse med en nyfødt Lillefinger, trakterede med Beethovens Symfoni i A-Moll, Opus 37. For slet ikke at tale om Jongløren Bim-Bam fra Pennsylvanien, der arbejdede med 9 Bolde paa een Gang. Og vel at mærke ikke med almindelige Bolde! Nej, du, med ni levende Pindsvin, der saa ud til at more sig glimrende over den usædvanlige Behandling. Eller ...»

Tom Knolle: »Ja, det har du ret i! Og kan du hu ...»

Svupstik: »Og det spørger du om? Om jeg kan huske alle Tiders største Cross-Country-Løb? Ja, ædle Knolle, det kan du være forvisset om. Og hvis du er i Stand til at lade være med hele Tiden at afbryde mig, skal jeg gerne give en sammenhængende Beretning om dette gigantiske Løb, i Sammenligning med hvilket de svenske 6-Dages Løb er som en Promenadetur paa Langelinmolen i Forhold til ... ja, i Forhold til et svensk 6-Dages Løb.«

Peter Svupstik slog sine massive Ben over Kors og pustede en Tobakstrevl ind over Kamingitteret. Saa nippede han til sin kolde Kaffe og fortsatte:

»Cross-Country-Løbet strakte sig over

en Bane paa 25 Kilometer. Det er jo ikke nogen særlig lang Strækning, naar det drejer sig om et dansk Pandekagelandskab. Men naar man betænker, at vi her skulde tilbagelægge 25.000 Meter, hvoraf mindst 90 % maatte betragtes som direkte ufremkommeligt, vil man forstaa, at Bøflerne og de øvrige 24 deltagende Patruljer var kommet paa et propert Arbejde. Iøvrigt indeholdt Bestemmelserne den Finesse, at der for hver Kilometer var anbragt en Kontrolpost, som uden nogen Form for Medynk stoppede den sidst ankomne Patrulje, der hermed var ude af Spillet.

Forsynet med Redningsreb, Økser, Spader o. l. samt en Proviantstæk startede de 25 Patruljer en Fredag Morgen præcis Klokken 5. Oplobet ventedes at finde Sted tidligst næste Morgen ved 7-Tiden, og Dommerkomiteen begav sig i Ro og Mag og i Luksusbil af Sted til Maalet for her at afvente Løbets Afslutning.

Den første Kilometer udmærkede sig ved at gaa tværs over et meget sumpet Terrain, hvor talrige Mosehuller truede med at opsluge Spejderne med — samt deres kostbare Udrustning. Bøflerne, der, som jeg vist ved en tidligere Lejlighed har nævnt, bestod af min Patruljeassistent Splint, to dansk-amerikanske Spejdere »Dick« og »Fnug«, samt min Lavhed, benyttede det kendte Trick fra Bjergbestigning og koblede de fire Deltagere sammen ved Hjælp af Reb og Tørklæder. Gang paa Gang plumpede en »Bøffle« i et forræderisk Mosehul, men Virkningen var minimal, idet han omgaaende blev hevet op af sine tre Kammerater, og paa mindre end en halv Time passerede vi den første Kontrolpost, vistnok som Nr. 3.

De følgende Etaper førte os gennem forrevne Klippepartier, hvor Deltagerne maatte foretage store omgaaende Bevægelser for overhovedet at komme videre.

Senere passerede vi et Bælte, hvor den meste Bevoksning bestod af tornefyldt Krat og mandshøje Kak-tusser. En Asbestdragt vilde have været den mest hensigtsmæssige Paaklædning, men da en saadan ikke var forhaanden, maatte man klare sig paa anden Maade. Gennemblødte af Sved øksede vi os frem — Fod for Fod — og rundt om os hørte vi de tilsvarende Lyde fra vore Medbejleres Forsøg paa at komme igennem.

Ud paa Eftermiddagen naaede vi en aaben Slette, der tilsyneladende ikke frembød Hindringer af no-

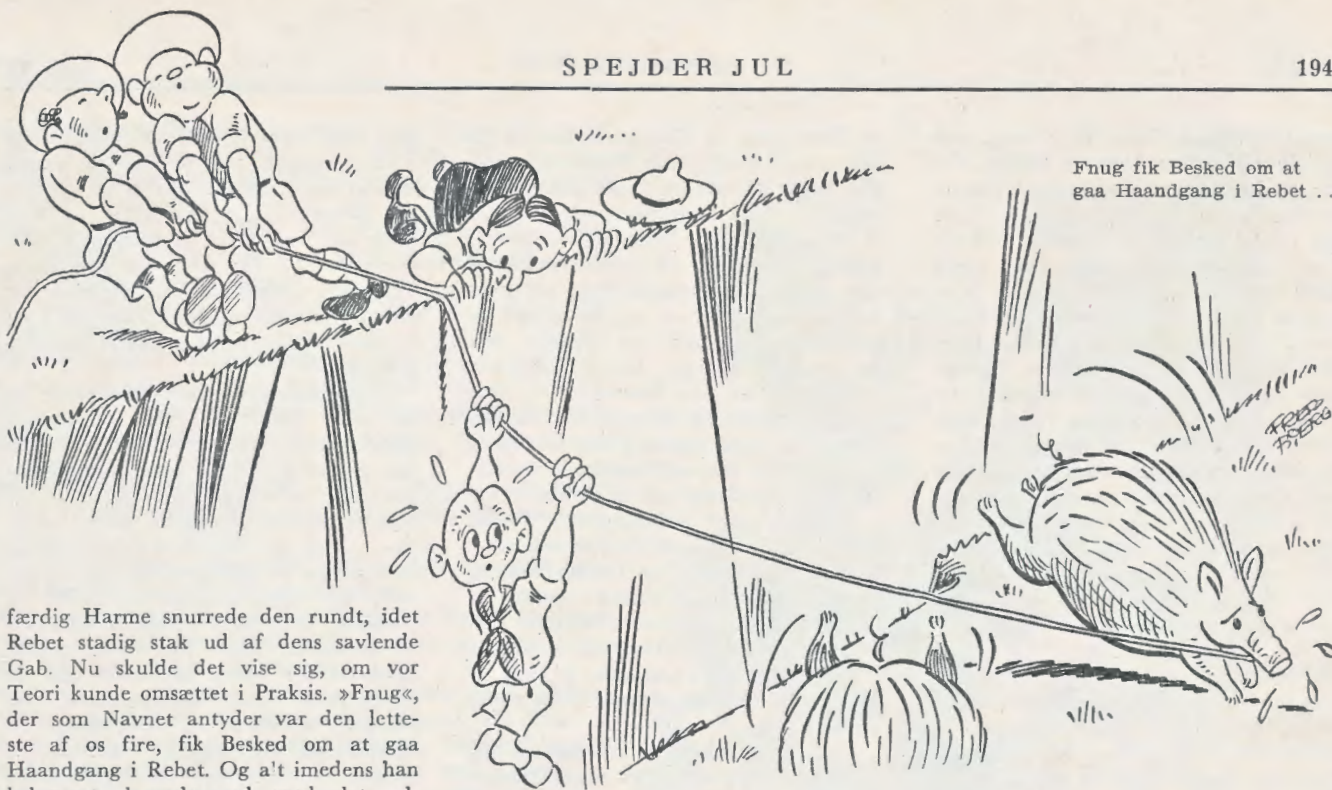
gen Art. Store Hjorde af Vildsvin og Heste græssede hist og her og syntes ikke at tage nogen Notist af de mærkelige Væsener, der humpende og haltende asede af Sted i den stegende Middagshede. 14 Patruljer var paa dette Tidspunkt hægtet af, og Bøflerne laa som en pæn Nr. 5 uden Fare for i de nærmeste Timer at maatte forlade Arenaen.

Men Dommerkomitemedlemmerne er et lumsk Folkefærd. Den behagelige, græsbevokste Slette blev midtvejs gennemskåret af en 7-8 Meter bred Klippe-Spalte, hvis grønklædte Bund kunde skimtes et Par Hundrede Meter nede. Man havde dog været saa hensynsfuld at opsætte et Sikkerhedsnet et Stykke nede for ikke unødigt at skabe en Nedgang i Spejderkorpsets Medlemsantal. Men til Trods for denne Gestus herskede der nogen Bitterhed hos de implicerede Cross-Country-Løbere, der raadvilde standsede op foran denne tilsyneladende uoverstigelige Hindring. At springe over vilde være umuligt, selv for en Verdensmester i denne Disciplin, og da ingen Bevoksning var paa den modsatte Side af Kløften, maatte enhver Tanke om at fremtrylle en interimistisk Tovbro straks kasseres. Faktisk havde Patruljerne kun een Mulighed! Nemlig den at ile tilbage til den skovrige Strækning og der i Hast bygge en holdbar Træbro. Efterhaanden som vore Konkurrenter blev klar over dette Alternativ, gjorde de omkring og hastede tilbage i den Retning, hvorfra de var kommet.

Bøflerne havde imidlertid ikke megen Lyst til at gaa baglæns! Det virkede nedslaaende, mente vi. I Stedet drøftede vi Situationen, idet vi samtidig fastslog, at den Patrulje, der for Øjeblikket laa som Nummer sidst, maatte være mindst 1½ Time efter os. Og som saa ofte før lykkedes det os ved et genialt Trick at løse den gordiske Knude. Ideen var Splints, og den udførtes paa følgende Maade: Fra vor Proviantstæk aabnede vi en Daase bajerske Pølser! To af de største og lækreste Pølser blev surret fast til Kausen paa Redningsrebet, og idet vi udstødte et Par vældige Brøl, kastede vi Reb ud. Idet vi kramagtigt holdt fast i den modsatte Ende, betragtede vi Løkkemaden, der nu laa fristende paa den anden Side af Kløften. Hidkaldt dels af vort nys omtalte Brøl dels af de duftende Pølser, luntede et Par store Vildsvinehunner hen til Gerningsstedet. Farten øgedes kendeligt, da de fik Øje paa de røde Lækkerbiskener, og faa Sekunder efter forkyndte et lydeligt »Svape«, at Maaltidet var tilendebragt! Den stakkels So havde dog ikke regnet med, at der hørte »Eftermad« til Serveringen, og opfyldt af ret-

Nej, du, med ni levende Pindsvin ...

Fnug fik Besked om at
gaa Haandgang i Rebet ...

færdig Harne snurrede den rundt, idet Rebet stadig stak ud af dens savlende Gab. Nu skulde det vise sig, om vor Teori kunde omsættet i Praksis. »Fnug«, der som Navnet antyder var den letteste af os fire, fik Besked om at gaa Haandgang i Rebet. Og a't imedens han bekymret skævede ned mod det udsændte Sikringsnet, og idet Vildsvinet paa sin Side og vi paa vor Side af alle Kræfter halede i det dyrebare Redningsreb, bevægede han sig i hastige Ryk over mod den forjættede »Landingsplads«. Det tog ham vel næppe 10 Sekunder at fuldføre det dristige Forehavende, men det forekom os at vare 10 Dogn! Næppe havde han sat Foden paa sikker Jord, før Grissebassen med et arrigt Grynt hostede hele Maaltidet op. »Hvorefter den med en forbløffende Hastighed satte Kursen hen mod sine Medskabninger, hvor den formodentlig har udtalt sig i lidet venskabelige Vendinger om de tobenede Uhyrer!

Efter at »Fnug« var kommet over

Forhindringen, voldte det ingen Vanskeligheder at faa Resten af »Bøffelpatruljen« med over.

Takket være det solide Forspring, som vi paa denne Maade skaffede os, blev den sidste Del af Cross-Country-Løbet en Leg for os, og allerede Klokken halvotte om Aftenen overraskede vi Dommerkomiteen ved at passere Maallinien. Den næstbedste Patrulje ankom først 5 Kvarter senere! Ikkesandt, Mr. Knolle, for du var jo Fører for den Patrulje!

Tom Knolle nikkede eftertænksomt paa sit graanende Hoved. Saa sagde han stilsfærdigt: Welllllll ... men husker du ...

Peter Svupstik rejste sig med et Sæt, og idet han strakte Haanden afværgende ud fra sig, replicerede han: »Nej! Det husker jeg ikke! Men derimod husker jeg, at vi efter Løbet fik en glimrende »Cross-Country-Cocktail«, bestaaende af Kokusmælk, Citronsaft og et Par andre Lækkerier, og den Drik har jeg i Aften Fornøjelsen at byde mine Gæster.«

Og med disse Ord forsvandt han ud i Køkkenregionerne, overladende til sine Gæster at drøfte eventuelle yderligere Enkeltheder i det fantastiske Cross-Country-Løb. Men Tom Knolle var tavs som Graven, saa vi maa indtil videre lade Peter Svupstik's sælsomme Beretning staa uimodsiget.

22.000 Spejdere i Korpslejr Fortsat fra Side 4

Ammunitionstransporter rumlede gennem Fjendeland, da Indianernes Landsbyer og Regeringssoldaternes Forter blev udspejdet og erobrede, kort sagt, da vi var paa Korpslejrens store Terrænleg.

Foran Københavns Raadhus er den fordums »Muslingeskal« dækket af et broget Tæppe af Spejdere. Fra forskellige Kanter af Byen er de kommet marcherende efter en begivenhedsrig Dag i Hovedstaden. Den konstituerede Overborgmester har netop afsluttet sin Velkomsttale, og nu svarer vi med et drønende Tjikkerlikker, der maa kunne høres over hele Staden, og som faar Raadhustaaet til at vibrere faretruende. — Og om Aftenen gav Tivoli os et Festfyrværkeri af de helt store Dimensioner.

Det er den sidste Eftermiddag i Lejren, og vi staar atter paa Samlingspladsen, der har været Ram-

men omkring Lejrens Morgenparader og Gudstjenester. Der er aandeløs Spænding blandt alle de ventende Spejdere, thi om et Øjeblik vil Spejderchefen nævne Navnet paa den bedste Division, der indtil næste Aar skal føre Korpsets Fane, paa den Trop, der viste finest Lejr-sport, paa den Patrulje, der har vundet Patruljekonkurrencen og paa Vinderne i Haandboldturneringerne og Tovtrækningskonkurrencerne. — Og da Vinderne var blevet hyldet, gled Flaget ned for sidste Gang — nu manglede der kun det sidste store Lejrbaal i Ulvedalene, før det hele var uigenkaldeligt forbi.

Der er Stemning til Stede herude i Ulvedalene. Mellem 15 og 20.000 Spejdere og Tilskuere sidder samlet omkring det knitrende Baal her paa Danmarks, ja maaske Verdens bedste Lejrbaalsplads. Lejrbaalsle-

deren har os alle i sin hule Haand, vi lytter, synger, klapper, raaber, ler og lytter igen. Deroppe paa Bænkeraderne har adstadige Herrer, ja selv ældre, agtværdige Damer kastet alle Hæmninger bort, vifter med Æselørerne og raaber »Tjickerlicker« om Kap med os andre.

Og mens Faklerne tændes, taler Spejderchefen til sidst om den Tilid, hvormed Spejdere fra nær og fjern mødes, fordi Spejderloven gælder for dem alle.

Det er de unge om Baalet, der skal bære Tømmer til at bygge Fremtidens Danmark. Lad os ønske, at de maa blive Mænd, der er Danmark værdige. Med dette Ønske slutter vi Baalet i Aften — og vor Lejr.

— For sidste Gang vandrede man Arm i Arm hjem gennem den mørke Skov — Korpslejren var endt, men Minderne vil leve.

JEG VILDE GERNE VÆRE GØNGEHØVDING

Af Annesofie Hermann.

Illustreret af Thora Lund.

JETTE kom gaaende hen over Torvet paa Vej hjem fra sit første Spejdermøde, altsaa sit første rigtige Spejdermøde, for Blaamejse havde hun allerede været i to Aar. Det var en stor Dag, og i alle Butiksruder spejlede hun sit lyse Hoved med den store Hat paa, Tegnet paa hendes nye Værdighed. Stor følte hun sig og særdeles oplagt til noget nyt og aldrig før prøvet, og hun trængte til at snakke med Jørgen, der ogsaa havde smidt Ulvesweateren og den lille grønne Kasket for nylig til Fordel for Spejderblusen.

Hun fandt ham siddende paa Havetrappen med en Bog i Skødet, Albuerne paa Knæene og Fingrene begravet i sin røde Paryk. Først da hun flere Gange havde kaldt paa ham, løftede han Blikket, saa hurtigt anerkendende paa hendes Spejderhat, men erklærede ellers, at han ingenlunde havde Tid til at snakke eller lege nu, for han var midt i Gøngehøvdingen. Men saa let lod Jette sig ikke affærdige, for det første var det en betydningsfuld Dag, og for det andet havde hun selv lige læst Gøngehøvdingen, ja ret beset var det hende, der havde laant Jørgen Bogen og faaet ham til at læse den, saa det manglede spilleme bare, om han ikke havde Tid til at snakke nu! Hun satte sig paa Trappetrinet ved Siden af ham og gav sig til at snakke om alt det, de nu skulde lære, nu hvor de var blevet rigtige Spejdere, om alle de Tegn og Mærker, de nu skulde til at erhverve, — og hvad var der egentlig i Vejen for, at de gik i Gang med det samme med et eller andet gevaldigt og mærkværdigt?

Jørgen havde lagt Bogen fra sig med et Suk, nu hvor Freden alligevel var brudt; hans Tanker bevægede sig endnu i Gøngeverdenen, og mens han fingerede ved et sindrigt Apparat, han fandt i sin

Lomme, bestaaende af Trisser, Elastik og Knapper, sagde han med et Suk: »Hvem der blot havde levet paa den Tid og været Gøngehøvding!«

»Aah, du!« kunde Jette ikke lade være med at drille, »du vilde have været en køn Gønge. Du tør ikke engang gaa alene i Mørke!«

Nu var dette et temmelig nederdrægtigt Drilleri, for Jette var den eneste i hele Verden, der vidste, at Jørgen faktisk en Gang havde været om ikke ligefrem mørkeræd, saa dog ikke helt glad og fortrolig ved Mørket, og et Slagsmaal var lige ved at bryde ud, men Jette indsaa, at hun havde været urar og skyndte sig at gøre det godt igen med et: »Jeg mente det ikke saa slemt, jeg ved jo da godt, at du tør alting nu, og at du frivilligt har lukket for Hønsene hele Vinteren, selv om du ikke kunde lide det til at begynde med. Men forresten tror jeg nu slet ikke, at Gøngehøvdingen havde det

saa rart, fordi han elskede hende, som jeg ikke kan huske, hvad hedder, og som han aldrig kunde faa.«

Men Jørgen kunde nu ikke rigtigt komme væk fra det med Mørket og fra sin Gøngetankegang. »Jeg turde godt,« sagde han ganske langsomt, »gaa ned i Krypten under Kirken ved Nattetid. Og forresten kan det godt være, at Gøngerne har været der, for Kirken er gammel, og Gøngerne var tit paa disse Kanter.«

Jette saa paa sin Kammerat med store blaa Øjne. De havde en Dag fundet en Lem, der kunde lukkes op ned til Rummene under Kirken og var smuttet derned og havde set nogle gamle Stenkister, gamle Vaaben, Lygter og andet, der havde talt til dem om Fortiden, — men de havde været enige om, at der ikke var hyggeligt og havde været glade, da de igen var kravlet op til den solvarme Eftermiddag, mens Kirkeuret slog tre ud over den sommervarme By.

— resolut skrev hun paa en Seddel med store Bogstaver: — — —

»Og jeg gør det i Nat Kl. 12,« fortsatte han stille stædigt, »og jeg lægger det Apparat, som forresten er Begyndelsen til en Evighedsma-skine, paa den bageste af Stenki-sterne, saa kan du finde den i Mor-gen — om du tør — som Bevis paa, at jeg har været der!«

Jette kendte Jørgen godt nok til at vide, at naar han havde sat sig noget for i sit unge, røde Hovede, saa var der ikke noget at gøre, og paa en eller anden Maade forstod hun ogsaa, at det ikke var saa me-get for at vise sig overfor hende, at Drengen ved hendes Side pludselig sad og fik en saadan Idé, men at det ligesaa meget eller mere var, fordi han vilde bevise overfor sig selv, at han var kommet over sit nedværdigende Mørkeubehag. »Jeg gaar med,« sagde hun, »du behøver ikke at lægge dit Apparat dernede, for det første gaar jeg altsaa med, og for det andet vilde jeg naturlig-vis tro paa dig, naar du sagde, at du havde været der. Men hvad hvis Lemmen ikke er til at aabne mere?«

»Vi kan jo gaa over og se efter,« sagde Jørgen, »men jeg vil nu helst ikke have dig med i Nat, for Gøn-gerne havde aldrig deres Kvinder med, naar de var paa Togter.«

»Kvinder!« snøftede Jette forag-teligt, »da vil jeg ellers sige dig, at Svend Gønges Kone var meget modig!«

»Jamen, det var paa en anden Maade,« erklærede Jørgen kort, og inden Jette kunde finde Svar her-paa, gik han over Kirkepladsen for ubemærket at overbevise sig om, at Lemmen stadig var til at dirke op, og det var den. Og saa blev der ikke talt mere om den Udflugt.

Jette var alene ved Middagsbor-det, Faderen var paa Sygebesøg, Moderen var ikke hjemme, og alene sad hun og grundede over, hvad hun egentlig skulde gøre. Hun kunde som sagt godt sine unge Aar til Trods forstaa, at det var mest overfor sig selv, at Jørgen skulde bevise sit Mod, men at det stabili-serede ham, at hun var Medvider til hans Plan. Hun havde aldrig selv været mørkerød, men paa den anden Side havde der ikke væ-ret særligt hyggeligt nede i den støv- og spindelvævsfyldte Krypt. Og hvis nu Jørgen blev bange al-ligevel? Hvis man indviiede Voksne i det, vilde det for det første være Forræderi og for det andet vilde formodentlig selv hendes altfor-staaende Far alligevel sige, at dette

her var noget Pjat og tjente ikke til noget Formaal. Saa hun kom til det Resultat med et lille bestemt Nik over Desserten, at hun maatte selv snige sig over paa Kirkeplad-sen Kl. 12 og være i Nærheden, hvis Jørgen skulde trænge til hende. Ja, saadan maatte det være. To smaa Mennesker gik den Aften tidligt i Seng, men med et Vækkeur under Dynen. Da det havde brum-met og hvæset og sparket saadan som Vækkeure gør i Fangenskab paa en Mave og under en Dyne, startede de hver for sig deres Eks-pedition. Et vældigt Tordenvejr havde imidlertid samlet sig paa den mørke Septemberhimmel. Væl-dige Lyn zig-zaggede i Horizonten. Jørgen tøvde en Brøkdal af et Se-kund — men en rigtig Gøngehøv-ding vilde naturligvis ikke have ladet sig gaa paa af saa lidt; altsaa skrævede han ud af sit Vindu i Gummistøvler og Regnfrakke, glad over, at hans Far var bortrejst, og at hans Mor, der var lidt tunghør, plejede at sove fra selv det vildeste Vejr.

Jette havde ogsaa med Bekymring tænkt paa, at Tordenvejret kunde vække Husbestanden hos hende, men resolut skrev hun en Seddel med store Bogstaver: Jeg er paa Natmanøvre. Kommer straks! og listede saa hurtigt ned ad Trap-perne og stod allerede i Ly og Skjul af et Par høje Tujaer, da hun saa Jørgen komme løbende i sin mørke Regnfrakke langs Kirke-muren. Han havde øjensynlig lidt Vanskelighed med at faa Lemmen til Side, men det lykkedes da, og hun saa ham tøve i et Brøkdal af et Minut, førend han kravlede ned, mens et vældigt Lyn gnistrede og Tordenen pludselig rullede, som om 500 tomme Tønder var løbet løbsk ned ad en Bro. Næppe var han forsvundet, førend en stor Uro greb hende: hvad om Lynet slog ned i den gamle Kirke, saa det hele brase-de sammen? Det var virkelig et vældigt Vejr, der var over dem nu, det lynede, saa Torvet laa oplyst som i den klareste Dag, det rasede gennem Trætoppene, og Regnen kom som et Sus og skyllede ned i haarde piskende Striber. Hun slog Regnhætten op over Hovedet og nærmede sig Kirken for at raabe til ham, at han hellere maatte komme op, mens Legen var god og inden Kirken styrtede sammen, ja, hun syntes, den gamle Bygning gav sig og stønnede, og at Taarnet næsten svajede i Blæsten. Men hun behø-vede ikke at raabe, for ud af Lem-

men som skudt ud af en Kanon kom Jørgen, meget forpustet og meget bleg om Næsen. Han formelig sukkede af Lettelse, da han saa hende.

Da Lemmen var lukket omhyg-geligt, trak hun ham med hen under Tujaerne og raabte gennem Blæ-sten: »Oplevede du noget? Jeg var saa bange for, at Lynet skulde slaa ned!«

»Aah, Lynet,« svarede han endnu forpustet, »skidt med Lynet, men jeg var ikke alene dernede. Der var en Lyd som af den frygteligste Snorken, jeg nogensinde har hørt. Tror du, det kan have været Aan-der?«

»Sludder,« svarede hans lille nøgterne Kammerat, »Aander snor-ker ikke. Hvor langt kom du?«

»Jeg hørte allerede Lyden, da jeg var kommet ned paa Gulvet, men først troede jeg, det var Vejret og Gennemtrækken eller saadan noget. Og saa skulde jeg lige til at tænde min Lommelygte, da Lyden tog til, det lød som en gav sig lidt og støn-nede, og saa kom den frygtelige Snorken igen. Jeg fik Fornemmel-sen af, at jeg var ved at gøre noget helt forkert, — jeg turde simpelt-ten ikke gaa videre.«

Lynene ligefrem glinsede i deres regnvaade Frakker.

»Hvad tror du, det kan have væ-ret?« spurgte han og prøvede paa at skutte Regnvandet og Ubehaget af sig.

»Det ved jeg ikke,« svarede den praktiske Jette, »men Aander er det ikke. Og intet Menneske med en god Samvittighed vilde lægge sig til at sove i en Krypt. Men kom nu, Jørgen, du ryster jo. Lad os gaa hjem hos mig og snakke med Far om det.«

Doktoren gik rundt i sit Hus i Slaabrok og haspede Vinduerne til og havde endnu ikke opdaget sin Datters Besked om, at hun var paa »Natmanøvre«, hvad man jo i Sand-hedens Interesse ogsaa bør sige, at hun var. Hans Forbavselse var der-for ikke ringe, da de to Gønger dukkede op, Jørgen med Regnen drivende af sin røde Kokosmaatte til Paryk og lidt utilpas til Mode, og Jette ogsaa med Regnen silende i Floder og Bække af en himmel-blaa Regnfrakke og forklarende: Ja, ser du, det var Jørgen, der gerne vilde prøve at være Gønge-høvding og gaa ned i Krypten un-der Kirken ved Nattetid. Og du ved

Tror du, det kan have været Aander?

Gøngernes Kvinder var ikke med til saadan noget, de stod bagved, og derfor stod jeg i Tujaerne. Og saa blev jeg bange for, at Lynet skulde slaa ned i Kirken og vilde kalde paa Jørgen, men saa kom han op og mente, at der var Aander i Krypten, for det snorkede saa forfærdeligt. Men det, har du selv sagt, var noget Vrøvl. Og Jørgen er sikker paa, at der *var* noget, der snorkede, og nu mener jeg, at det maa være et Menneske med en daarlig Samvittighed, for ellers vilde han ikke have lagt sig til at sove i en Krypt, naar vi har et Herberg for Hjemløse, som faar Morgenkaffe og en Seng gratis!»

Jettes Far vilde ikke have været den udmærkede Far, han var, hvis han ikke afholdt sig fra Formaninger eller overlegne Smil; han tændte sin Pibe, tænkte sig om et Øjeblik og erklærede: »Det tror jeg, Jette har saa fuldstændig Ret i. Aander er det naturligvis ikke. Det kunde jo være en eller anden lys-sky Person, og Jørgen gjorde Ret i ikke at tænde sin Lygte, for det kunde Vedkommende maaske være blevet meget vred over, og saa ved man ikke, hvad der var sket. Jeg foreslaar, vi giver Politiet Besked.»

Jørgen var ikke begejstret ved Tanken, for det vilde altid blive svært at forklare, hvad han egentlig havde haft at gøre i den Krypt Kl. 12 om Natten, men der var ikke rigtig nogen Vej udenom, og mens Tordenvejret slog endnu et Sving ind over Byen, kørte Doktoren med dem paa Politistationen, og Jørgen kunde for saavidt have sparet sig sine Bekymringer, for Jette tog hele Forklaringen paa sig og det lød i hendes frejdige Mund, som om det var den rimeligste Sag af Verden, at naar man læste Gøngenhøvdingen, ja saa maatte man ogsaa prøve, hvordan det var at være Gønge, og hun sagde hele Tiden »vi« og tog faktisk saa meget af Skylden paa, at Jørgen var lige men ogsaa kun lige ved at blive krænket i sin Mandfolkeværdighed.

Men nok om det. Politibetjentene tog øjeblikkelig af Sted og afslørede den frygtelige Snorker som en Vagabond og Ildpaasætter, de i Maaneder havde været paa Jagt efter. Jette overbeviste Jørgen om, at han helt havde overstaaet sin Mørkerædsel — og det *saa* faktisk flot ud, da der stod i Avisen: Farlig og længe eftersøgt Pyroman fundet ved to unge agtpaagivende Spejders Hjælp.

Det store Ulvehyl

ved Børge Dybmose.

Illustreret af Aage Gotved.

NAAR som helst Ulveunger over hele Jorden samles med deres Akela, begynder de Mødet med det store Ulvehyl. De danner en Rundkreds om Flokførenden, sætter sig ned paa Hug og raaber: *Akela, vi vil gøre vort bedste*. Indholdet er det samme i alle Lande, men da Sprogene er forskellige, kommer det ikke til at lyde ganske ens over alt paa Jorden. Jeg tror, at det vil mere jer at se, hvordan Ulvehylet er paa forskellige Sprog; men lad mig først fortælle jer lidt om selve Raabet. Det har stor Betydning for enhver rigtig Ulveunge, og den Maade Flokken tager det paa, viser Akela, hvor meget hans Ulve gaar op i deres Ulveliv.

Da *Mowgli* havde været et Stykke Tid hos Fatter og Mutter Ulv, bragte de ham en Nat med til Ulvenes store Raad. Det blev holdt paa en Klippe inde i Junglen, hvor alle Ulvene sad i en stor Rundkreds. Det var meget svært at faa Øje paa dem, men deres Øjne skinnede, og naar den gamle Ulv Akela, Flokkens Fører, tog Plads øverst paa Klippen, kastede de alle Hovederne tilbage og opløftede et Hyl til Velkommen. Saadan fortæller Kipling i *Junglebogen*, og en engelsk Officer, der har rejst meget i Indien, har fortalt, at han selv har oplevet at se Ulve samles paa denne Maade, saa det er ikke bare noget Kipling har tænkt sig til.

Paa akkurat samme Maade hilser vi Akela vores Flokfører Velkommen, naar vi mødes til Flokmøde, og Ulveunger i andre Lande gør det samme. Lad os da høre, hvad de siger.

Rejser vi over Øresund til *Sverige*, lyder Ulvehylet saadan: *Akela, vi vilja göra vårt bästa*. Akela svarer: Geb, geb, geb, og Flokken hilser med stor Ulvehilsen, mens alle siger: Vii—viill, gåb, gåb, gåb. Det var jo næsten som paa Dansk, hvor de smaa Ord betyder *Gør eders bedste* (geb) og Svaret lyder: Vi vil gob, gob, gob, hvor gob naturligvis er en Forkortelse af: *gøre vort bedste*.

Saa prøver vi Ulvehylet paa *Norsk*, det kan vi ogsaa

nemt forstaa: *Akela, vi vil gjøre vårt beste*. Akela hilser: Gib, gib, GIB, og Ulvene svarer: Gåb, gåb, GAB.

De *engelske* Ulveunger siger: *Akela, we'll do our best*, og derefter raaber Flokførenden: Dyb, dyb, dyb, dyb som Ulvene besvarer med: We'll dob, dob, dob, dob.

Vore *hollandske* Ulvebrødre kan I sikkert ogsaa forstaa, for deres Hyl lyder saadan: *Akela, wij doen ons best*. Akela svarer: Djib, djib, djib, djib, og Ulvene slutter med: Wij, dob, dob, dob, dob, og et vældigt VUF, medens de peger paa Akela.

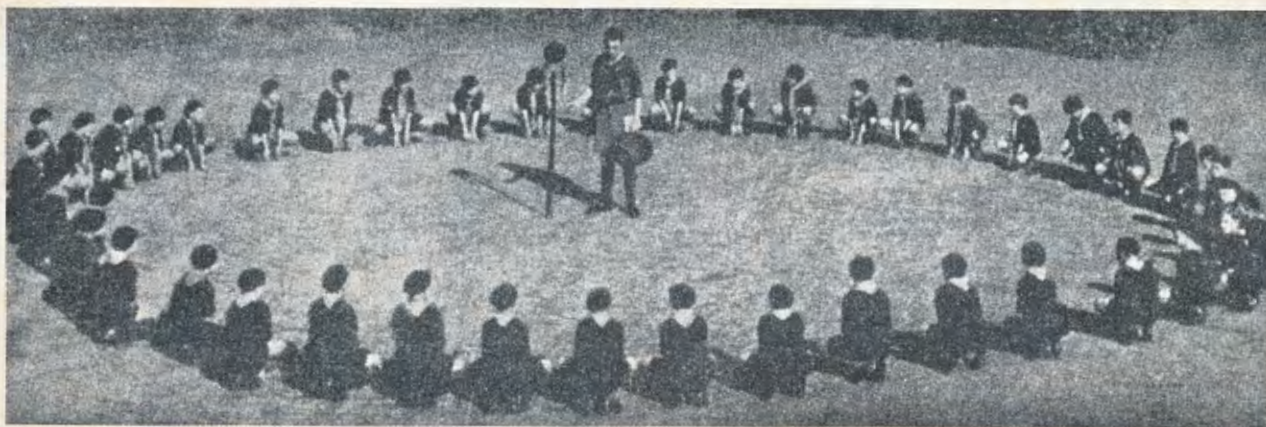
I *Belgien* og *Frankrig* lyder Ulvehylet: *Akela, de notre mieux*. Og derefter: De notre mieux, mieux, mieux, mieux. Hylet slutter med Ulvehilsen, medens Ulvene svarer: Qui, mieux, mieux, mieux, mieux.

Der er ogsaa Ulveunger i *Grækenland*. De raaber paa denne Maade: *Akela, pánda, prothini, yia to kaló*. Akela svarer: Pánda, pánda, pánda, pánda, og Ulvene siger igen: Né, pánda, pánda, pánda, pánda.

Hvad mener I om Ulvehylet paa *Keswahibi*, som de taler et Sted nede i Afrika. Vore sorte Ulvebrødre raaber: *Akela, wewe fungwa yoti*. Deres Akela raaber: Dyb, dyb, dyb, dyb, og Hylet slutter med Flokkens Svar: Na, wewe, dob, dob, dob, dob.

Om saa tager vi til sidst Ulvehylet, som det lyder i *Malaya* i *Bagindien*: *Akela, bualan kami bersunget — sungat*. Dyb, dyb, dyb, dyb, svarer Akela, og Ulvene slutter: Kami, dob, dob, dob, dob.

I Alverdens Lande og paa Alverdens Sprog lyder det store Ulvehyl, naar glade Drengene samles til Ulvemøde. Sprogene forstaa vi ikke meget af, men Ulvehuen, som de har paa Hovedet, kan vi kende. Ulvehilsenen er nøjagtig den samme, og hvad der er det allerbedste Kendetegn paa en Ulveunge, det store glade Ulvesmil, finder vi hos alle vore Ulvebrødre over den ganske Jord. Lad os saa rette os op, gøre Ulvetegnet og hilse dem alle med Junglens Mesterord: »Vi er af eet Blod I og vi!«

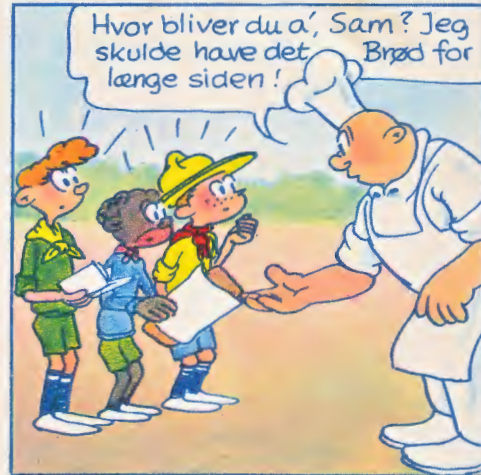

Hollandske Ulveunger giver det store Ulvehyl.

BULLER og KNAS.

Viljen var god nok!

TEGNET & FORTALT
AF
HOLGER PHILIPSEN.

PHILIPSEN.

S
P
E
N
D
E
R
J
U
L
1
9
4
6

